

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE

AYRANCILAR

Triyanda

AYRANCILAR BELEDİYE BAŞKANLIĞI

Geçmişten Günümüze AYRANCILAR

Hazırlayan: Hüseyin ÖZER

1. Basım: 2009

Tasarım - Baskı - Dizgi - Cilt

709 Sokak No:32 Şirinyer - İZMİR
Tel: (0232) 264 01 90 - 254 32 81

İSTİKLAL MARŞI

Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak;
Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.
O benim milletimin yıldızıdır, parlayacak;
O benimdir, o benim milletimindir ancak.

Çatma, kurban olayım, çehreni ey nazlı hilâl!
Kahraman ırkıma bir gül! Ne bu şiddet, bu celâl?
Sana olmaz dökülen kanlarımız sonra helâl...
Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklâl!

Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım.
Hangi çılgın bana zincir vuracakmış? Şaşarım!
Kükremiş sel gibiyim, bendimi çiğner, aşarım.
Yırtarım dağları, enginlere sığmam, taşarım.

Garbın afakını sarmışsa çelik zırhlı duvar,
Benim iman dolu göğsüm gibi serhaddim var.
Ulusun, korkma! Nasıl böyle bir imanı boğar,
"Medeniyet!" dediğin tek dişi kalmış canavar?

Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma, sakın.
Siper et gövdeni, dursun bu hayasızca akın.
Doğacaktır sana va'dettiği günler hakk'ın...
Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın.

Bastığın yerleri "toprak!" diyerek geçme, tanı:
Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, ata'nı:
Verme, dünyaları alsan da, bu cennet vatanı.

Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?
Şüheda fışkıracak toprağı sıksan, şüheda!
Canı, cananı, bütün varımı alsın da hüda,
Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.

Ruhumun senden, İlahî, şudur ancak emeli:
Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli.
Bu ezanlar-ki şahadetleri dinin temeli,
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.

O zaman vecd ile bin secde eder-varsa-taşım,
Her cerihamdı, İlahî, boşanıp kanlı yaşım,
Fışkırır ruh-i mücerret gibi yerden naşım;
O zaman yükselerek arşa değer belki başım.

Dalgalar sen de şafaklar gibi ey şanlı hilâl!
Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helâl.
Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlâl:
Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;
Hakkıdır, hakk'a tapan, milletimin istiklâl.

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	1
Ayrancılar Üzerine.....	2 - 3
Başkan'ın Kaleminden.....	4 - 6
Benim Ayrancılar'ım.....	7
Ayrancılar'ın Tarihi.....	8 - 9
Ayrancılar'ın Bazı Önemli Şahsiyetlerinden Notlar.....	10 - 12
Ayrancılar'ın Yaşayan Tarihleri.....	13 - 18
Coğrafi Konum.....	19
Mahallelerimiz.....	20 - 21
Nüfus.....	22
Ayrancılar'da Tarım.....	23 - 27
Kültür ve Sosyal Yaşam.....	28 - 31
Turizm.....	32
Piknik Alanı.....	33
Ayrancılar Pazarı.....	34
Ayrancılar'da Yemek Kültürü.....	35 - 38
Camiiler.....	39
Eğitim.....	40 - 41
Ayrancılar'da Sağlık.....	42
Ayrancılar'da Spor.....	43 - 44
Ayrancılar Toplu İşyeri.....	45
Ayrancılar'da Kaybolan Meslek Kalaycılık.....	46
Sıcak Demircilik Tarihe mi Karışıyor.....	47
Ayrancılar Belediye Çalışmaları.....	48 - 52
Belediye Başkanları.....	53
Meclis Üyeleri.....	54
Belediye Personelimiz.....	55
Şehitlerimiz.....	56 - 57
Kıssadan Hisse.....	58
Davulcu Yaşar (Yaşar AYATA).....	59
Beldemizi Ziyaret Eden Devlet Büyükleri.....	60 - 64
Eski Resimler.....	65 - 77
Eski Avcılar ve Atıcılar Derneği Üyeleri.....	78
Eski Muhtarlar.....	79
Yeni Fotoğraflar.....	80 - 88
Teşekkür Yazısı.....	89
Önemli Telefonlar.....	90

ÖNSÖZ

Öncelikle bu kitapla, Ayrancılar Beldesi'nin ilk kurulduğu yıllara giderek, o döneme tanıklık etmiş kişilerin ağızlarından o günleri tekrar yaşatmayı ve gelecek nesillere aktarmayı amaç edindik. Bu kitap, Ayrancılar'ın tarihi, yaşam koşulları, konumu, kültür, eğitim, sağlık ve nüfus alanındaki gelişim süreci ve şuan ki durumu hakkında bilgi vermektedir. Gelecekte Ayrancılar'ın tarihine tanıklık eden bu kişilere ulaşmayacak ve onlarla birebir görüşme olasılığı bulamayacak, gelecek nesillere de bir kaynak oluşturacağımız kanaatindeyim. Bu çalışmamızda bize katkılarını ve desteklerini esirgemeyen Belediye Başkanımız Ahmet Özkan'a, Geçmişe ait bilgilerini bizimle paylaşan;

Ali Çalışkan'a, Cemile Şen'e, Fatma Uysal'a, Nazmi Tek'e, Süleyman Yıldırım'a, Şenay Akpınar'a, Özkan Bozkurt'a, Zeki Yıldırım'a, Radiye Doğan'a, Mustafa Ali Yokarı'ya, Dudu Öztaş'a, Süleyman Tezcan'a, Enis Tezcan'a, Doğan Taşkın'a, İbrahim Ak'a, Mahmut Öztaş'a, Belediye personellerimizden İbrahim Tek ve Mustafa Yiğit'e sonsuz teşekkür eder, saygılar sunarım.

Hasan Hüseyin Altınışık

Ayrancılar Üzerine...

Ayrancılar'ın görünümü yansıtan bu kitabın oturduğu ana eksen; sevgi, barış, kardeşlik, dayanışma, kucaklaşma ve tüm güzellikleri birlikte paylaşarak acılar ve burukluğu azaltma, mutluluğu çoğaltma anlayışıdır.

İşte sevinçte ve amaçta kader birliği yapmış, her türlü acıyı ve mahrumiyeti göğüslemiş insanların yurdudur Ayrancılar. Birlikte yaşamının önemini ve değerini bilen insanların oluşturduğu bir belgedir. Her ne kadar yerli halk ile sonradan göç eden ve yerleşen halkın kaynaşması zaman alsa da, yeri geldiğinde zorda kalanlar için bütünleşmişler, birbirlerinin yardımlarına koşmuşlar, dostluğun, dostça yaşamının önemli olduğu, kimseyi kırmadan, sadece ben merkezli değil, herkesi kucaklayan bir yaşam anlayışını benimsemişler ve gelecek nesile birlik olmanın önemini aşılamışlar, sonunda bataklıktan muhteşem bir belde inşa etmişlerdir. İşte biz böyle bir ecdadın bıraktığı beldeye yaşıyoruz. O belde, son on yılda Ege'nin gözbebeği yerlerden biri haline gelmiştir.

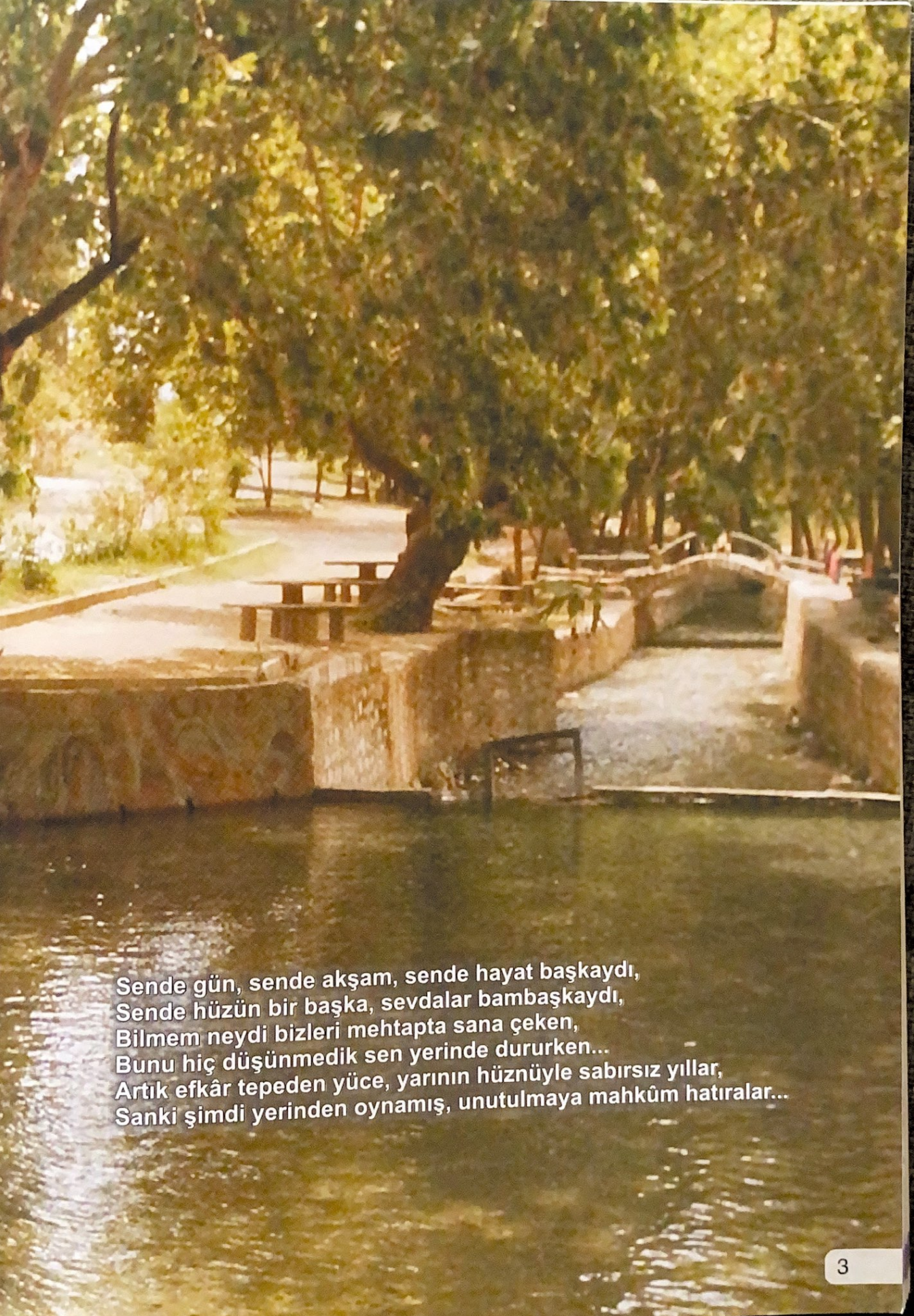
Beldemiz sürekli bir gelişim içinde. Nüfus, yapılaşma, gelir, iş sahası, düşünceler, kısacası hayatımızda herşey bir gelişim içinde. 1991 yılında kurulmuş bir beldenin 18 yılda bölgedeki, kendinden önce kurulmuş diğer bütün beldeleri, her alanda geride bırakması bunun en büyük kanıtıdır. Ayrancılar Beldesi artık küçük bir belde değil, aksine on yıl içinde 7700 nüfustan yaklaşık 22000 kişilik nüfusa ulaşmış, bölgenin en dikkat çeken yeri haline gelmiş bir belgedir. Özellikle şehirleşmenin ve yoğun hayat koşuşturmacasının sonucu olarak giderek azalan semt-mahalle kültürü ve komşuluk ilişkilerine insanların duyduğu özlem, kişileri buraya yöneltmiştir.

Bir çok yeri görmüş, bir çok şehri gezmiş olabilirsiniz. Ancak Ayrancılar'ı görmediyseniz, tertemiz havasını ciğerlerinize çekmediyseniz, sizin hala bir yanınız eksik demektir. Çünkü Ayrancılar sizi her zaman modernleşmenin ve çevresel gelişmenin ötesinde o saf, temiz ve bozulmamış görüntüsüyle karşılayacaktır geldiğinizde.

Tarih kokan yapısı, yöresel yemekleri, istediğiniz her şeyi bulabileceğiniz kapalı pazar yeri, asırlık çınarlarıyla kaplı, kaynağından buz gibi sular fışkıran piknik alanı, dağlarında yetişen envai çeşit şifalı bitkileri ile tabiri caizse "işte tam yaşanılacak yer" dedirten bir belde Ayrancılar.

Bu kitap, Ayrancılar üzerine yazılan ilk çalışmalardan birisi. Hem Ayrancılar'ın tarihine ilişkin notlar bulacaksınız, hem de eski-yeni Ayrancılar'ı biraz karşılaştırma fırsatınız olacak. Eksiklerimiz, yanlışlarımız kuşkusuz vardır. Ancak bundan sonra yapılacak çalışmalara kaynak gösterilmesi bile bizi mutlu edecektir.

Hüseyin ÖZER

A photograph of a park scene. In the foreground, there is a body of water reflecting the surrounding greenery. A stone wall runs along the edge of the water. Behind the wall, a large, leafy tree stands prominently. In the background, a paved path leads through more trees, and a small bridge is visible in the distance. The overall atmosphere is peaceful and scenic.

Sende g n, sende ak am, sende hayat ba kaydı,
Sende h z n bir ba ka, sevdalar bamba kaydı,
Bilmem neydi bizleri mehtapta sana  eken,
Bunu hi  d   nmedik sen yerinde dururken...
Artık efk r tepeden y ce, yarının h zn yle sabırsız yıllar,
Sanki  imdi yerinden oynamı , unutulmaya mahk m hatıralar...

Başkan'ın Kaleminden...

Halkımızın hür iradesi doğrultusunda yüklendiğimiz 15 yıllık bu kutsal ve onurlu görev süresi içinde inanıyoruz ki gayretlerimiz, gördüğümüz destek, sevgi, güven ve hayır dualarıyla Ayrancılar adına kalıcı hizmetlere dönüştü. Heyecan ve övgünün hizmete susayan çorak topraklarda açan gülle bülbülün coşkusu olduğu öncelikle bilinmeli ki önyargısız olarak, herkese eşit yaklaşarak, halkın cazibesini çeken, hizmete ihtiyacı olan bir belde belediye başkanlığı için göze ve gönle hitap edecek bir hizmet zincirini halkımıza sunmaya çalıştık. İşte ben bu güzel ve şirin beldede yaşıyorum diyerek onurlu sözler ile takdim edilebilmesi kadar güzel ne olabilir. Biz bu güzelliği yakaladığımız kanaati ile mutluyuz ve huzur doluyuz. Halkımızdan aldığımız emanete asla hainlik etmeden tüm kadromuz ile birlikte evrensel bir davanın sevdalısı olarak hizmet etmeye çalıştık. Nefreti değil sevgiyi, eziyeti değil hizmeti, düşmanlığı değil kardeşliği esas aldık. Bir Allah razı olsun sözü bizim gıdamız ve enerji kaynağımız oldu. İmkanlar çerçevesinde particilik, iltimas, ayrımcılık, bölgecilik yapmadan kapımızı ve gönlümüzü herkese sonuna kadar açık tutarak makamların aldatıcı cazibesine kapılmadan makamları, Hakka ve halka hizmete bir araç gördük.

Belediye meclisimiz, encümenimiz, amir, memur ve işçi kardeşlerimizle güç ve gönül birliği içinde halkımızın hizmetine koştuk. Hizmetimizi sunarken halkımızın gönlüne uyan mütevaziliği esas alıp eksik ve abartılı sunuşlardan, şov yapmaktan kaçındık. Fazla teferruata girmeden "Aynası iştir kişinin, lâfa bakılmaz" düsturuyla aynaya ansıyan hizmetlerimizi, halkımızın çevre beldeler ile kıyas yaparak o şekilde değerlendireceğini düşünüyoruz. Mütevazilik yapmadığım tek şey, bizi bu hizmetlere vesile kılan yüce Mevlaya şükür, samimî desteklerini esirgemeyen halkımıza teşekkürü devamlı vurgulamak olmuştur.

Bir nimetin şükürünü eda etmek ve gösterilen desteğe şükran ifade etmek insanî tek lüksümüz olmasıdır. Bugüne kadar tüm halkımızın evinin önüne, sokağına, işyerine daha da öte tarlasına ve tarla yoluna hizmet götürdük. Düşülemeyenleri düşündük, yapılamayanları yaptık. Herkes dünyanın bir düzene girmesini ister fakat gayreti başkasından bekler. Biz ise Ayrancıları hep beraber el ele bugünlere getirdik.

Gayret bizden takdir sizden ve Yüce Allah'tan diyor, en derin saygılarımı sunuyorum.

Ahmet Özkan
Ayrancılar Belediye Başkanı

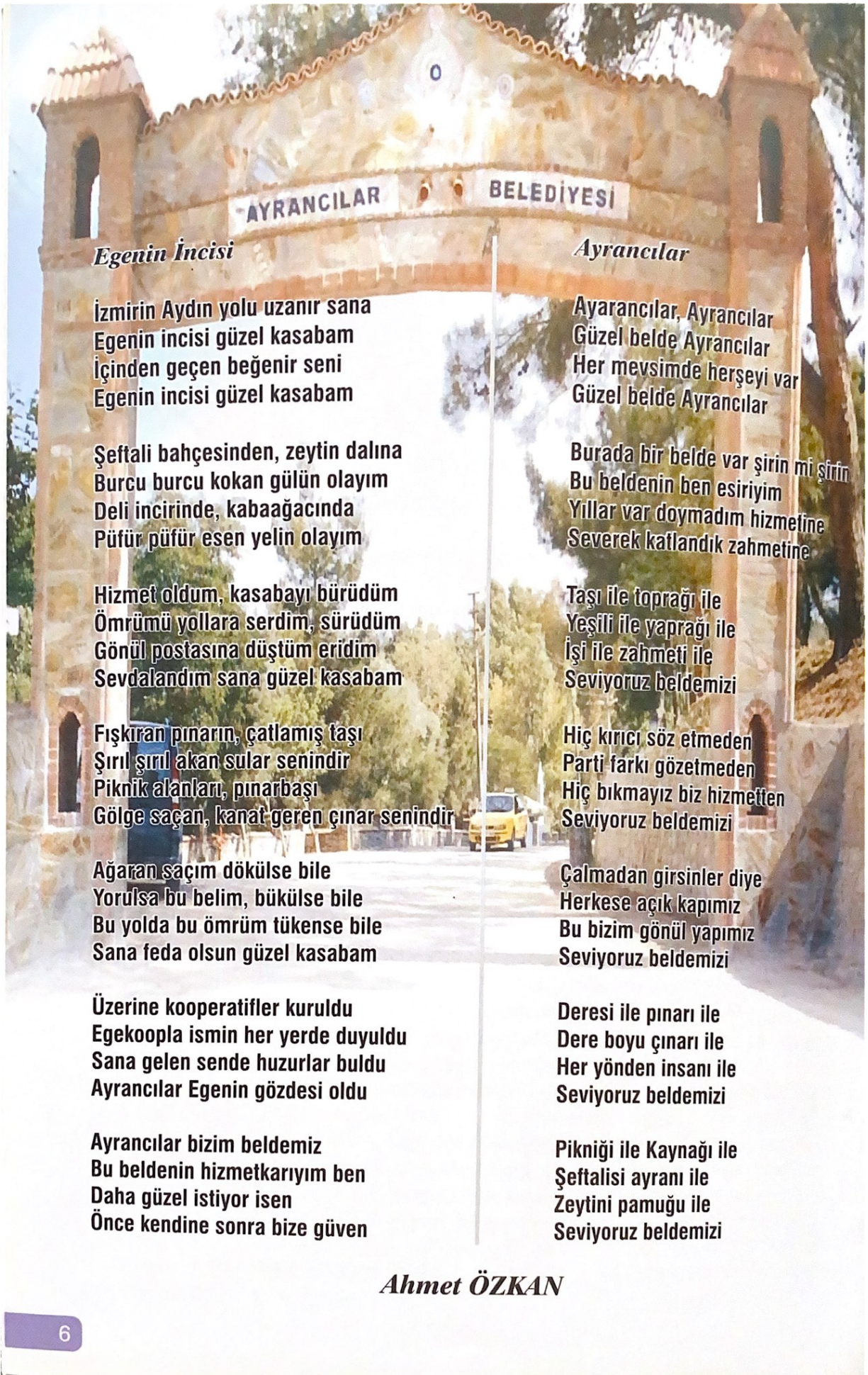
Üçpınar, Triyanda, Ayrancılar hepsi senin adın
Çevreye uzanmış kolun kanadın
Her gelene kucak açmış yuva olmuşsun
Sanki bir Anadolu olmuşsun güzel Ayrancılar

Şırl şırl akar senin suların
Dere boyu uzanmış onlarca çınarın
Zeytini, pamuğu, şeftalisi ile
Bir benzeri daha yoktur Ayrancılar'ın

Filiz filiz bahar açar içinde
Dinle ninnisini dev çınarların
Renkler Ayrancılar'da başka biçimde
Bir yeşil ummadır Ayrancılar

Akar köpük köpük sular ovaya
Arık arık çevrilir sular tarlaya
Renklenir şeftalisi Ayrancılar'ın
Yazı bir başkadır, kışı bir başka...

Ahmet ÖZKAN

Egenin İncisi

İzmirin Aydın yolu uzanır sana
Egenin incisi güzel kasabam
İçinden geçen beğenir seni
Egenin incisi güzel kasabam

Şeftali bahçesinden, zeytin dalına
Burcu burcu kokan gülün olayım
Deli incirinde, kaba ağacında
Püfür püfür esen yelin olayım

Hizmet oldum, kasabayı бүрдүм
Ömrümü yollara serdim, sürüdüm
Gönül postasına düştüm eridim
Sevdalandım sana güzel kasabam

Fışkıran pınarın, çatlamış taşı
Şırlı şırlı akan sular senindir
Piknik alanları, pınarbaşı
Gölge saçan, kanat geren çınar senindir

Ağaran saçım dökülse bile
Yorulsa bu belim, бүкүлсе bile
Bu yolda bu ömrüm tükense bile
Sana feda olsun güzel kasabam

Üzerine kooperatifler kuruldu
Egekoopla ismin her yerde duyuldu
Sana gelen sende huzurlar buldu
Ayrançılar Egenin gözdesi oldu

Ayrançılar bizim beldemiz
Bu beldenin hizmetkarıyım ben
Daha güzel istiyor isen
Önce kendine sonra bize güven

Ayrançılar

Ayrançılar, Ayrançılar
Güzel belde Ayrançılar
Her mevsimde herşeyi var
Güzel belde Ayrançılar

Burada bir belde var şirin mi şirin
Bu beldenin ben esiriyim
Yıllar var doymadım hizmetine
Severek katlandık zahmetine

Taşı ile toprağı ile
Yeşili ile yaprağı ile
İşi ile zahmeti ile
Seviyoruz beldemizi

Hiç kırıcı söz etmeden
Parti farkı gözetmeden
Hiç bıkmayız biz hizmetten
Seviyoruz beldemizi

Çalmadan girsinler diye
Herkese açık kapımız
Bu bizim gönül yapımız
Seviyoruz beldemizi

Deresi ile pınarı ile
Dere boyu çınarı ile
Her yönden insanı ile
Seviyoruz beldemizi

Pikniğı ile Kaynağı ile
Şeftalisi ayranı ile
Zeytini pamuğı ile
Seviyoruz beldemizi

Ahmet ÖZKAN

Benim Ayrancılar'ım...

Aradığımı bulabildiğim yerdir Ayrancılar benim gözümde. Her ne istersen bulabileceğini bilirsin burada yaşarken. Ayrancılar her zaman farklı tatları, farklı keyifleri heybesinde bulunduran cömert bir beldedir. Eğlenceyi de hüznü de, dinginliği de coşkuyu da, karmaşayı da sakinliği de yaşabilirsiniz bu belde de. Ben zaman zaman Ayrancılar'a sığınırım, cömertliğini bir kez daha göstereyim ve bana aradığımı versin diye. Bazen sadece kafa dinlemek, zihnimdeki olumsuzlukları yok etmek için sığınırım Ayrancılar'a. O anlarda ya Egekent'in yamacında, ya da Kabaağaç'ın çamları arasında uzaktan Ayrancılar'ı seyrederken bulurum kendimi. Garip bir dinginlik kaplar içimi. Sanki hayatıma da uzaktan bir bakış atmamı sağlar. O Anlarda herşey yavaşlar, hızla akıp giden hayatımda o yorucu temposundan bir süreliğine uzaklaşır ve zihnimdeki kalabalıklardan kurtulmuş olarak dönerim tekrardan evime.

Bazen de coşkulu bir an olur, içim içime sığmaz. Böyle anlarda kahvede akşamı yapıp dostlarla buluşmak, bir hoş sohbet ortamı oluşturmak hep ilk tercihim olmuştur. Zaten çoğu Ayrancılar'lı için de bu nerede ise bir alışkanlıktır. Böyle zamanlarda diğer tercihim ise piknik alanında mangal yakıp ailemle manzaraya karşı keyif yapmaktır. İnsanın keyfine keyif, neşesine neşe katar bir kaç saatliğine de olsa. Yeşilin ve sakinliğin keyfini çıkartır, yenilenir öyle dönerim Ayrancılar'a.

Dinginliği Kabaağaç'ta, huzuru suyunbaşında, hüznü ise sokaklarda bulurum bu beldede. Bu saydıklarım gibi birçok farklı beklentimde değişik kaçış noktalarım vardır. Ayrancılar'dır bunu bana sağlayan. Ben her Ayrancılar'a sığındığım anda Ayrancılar'ı yeniden keşfeder ve barındırdığı güzelliklere ne kadar özel bir cennet olduğunu bir kez daha düşünürüm.

Eski günlerimi düşünürüm de bazen. O günlerde sokak aralarında bol bol boş arsa vardı. Biz belki de çocukluğunda sokakta oyun oynayabilen, mahalle maçı heyecanını yaşayabilmiş son nesiliz Ayrancılar'da. Adımlayarak kaleler kurar, sonra da kale direği vazifesini taşlar gördüğünden "direk üstü idi" deyip çoğu goller için kavga ederdik. Çocukluğumda bu belde de bu gün olmayan bir çok şey vardı ama şimdi yoklar. Zaman kimini geri dönmek üzere aldı götürdü. Kimisi de kendi gitmeyi tercih etti.

Ayrancılar hala çok güzel tâbi ki. Gidenler olsa da, bazı değerler kaybolursa da yerine gelenlerle, sahip olduklarıyla Ayrancılar hala çok güzel. Ama çocukluğumun Ayrancılar'ı da ayrı bir güzeldi, bugünlerle karşılaştınca tüm geri kalmışlığına rağmen...

Ayrancılar'ın Tarihi

Osmanlı Döneminde Triyanda

Triyanda ismine ilk olarak Osmanlı dönemi 1467 ve 1475 yılındaki kayıtlarda rastlıyoruz. 1467 tarihli kayıtlarda İzmir kazasının güneyinde yer alan köylerden sadece Mesavli (Çakaltepe), Emirdoğan, Kesri (Özdere), Triyanda (Ayrancılar) ve Çapar (Çapak) bulunmaktadır. Bunlardan Mesavli ve Kesri Cumaovasına, Çapar ve Emirdoğan da Triyanda (Ayrancılar) Nahiyesine bağlıdır. O dönemin iki nahiye merkezi Triyanda ve Cumaovasıdır. 1866 Yılında İzmir'in Cumaovası, Triyanda ve Torbalı Nahiyeleri birleştirilerek Seydiköy merkez yapılmıştır. Osmanlı döneminde toprakların büyük kısmının mülkiyeti devlete aittir. Bu topraklar, devlete hizmette bulunanlara, hizmetlerinin karşılığı olarak dağıtılırdı. Osmanlılar bir yerin fethine müteakip, "tahrir"denilen sayımları yaptırarak bu tahrirleri her padişah değişikliğinde veya genellikle 30 yıl aralıklarla tekrarlatırdı. 1467 tarihli tımar esasına göre yazılmış defterlerde, Mesavli ile başlayan 230. sayfada Triyanda, Emirdoğan, Zeytini, Çapak ve Kesri görülmektedir. Defterin 306. Sayfasından itibaren padişah hasları yer almaktadır. Kürdelen (Karşıyaka), Manda (Bornova), Urla, Çeşme, Hereke, Düzce, Seferihisar Nahiyeleri kayıtlıdır. Defter, köylüyü toprağı işlemesine, kullanmasına göre "Çift, Nimçift, Çiflikara ve Kara" olarak ayrılmıştır. Bu tabirler topraksız, az topraklı veya çok toprağı sahip köylü karşılığıdır. Emirdoğan, Çapak, Kesri, Triyanda ve Zeytini köyleri Mukataa (vergi mükellefi) olarak geçmektedir. Başbakanlık Osmanlı arşivi bab-ı defter-i kalemin tasnifi içinde 757 numarada bulunan bu defterde tımar esasına göre tanzim edilmiştir. Defterde sadece Triyanda, Çağış, Gümüldür, Çamlı, Kesri, Gökaya ve Kürdelen köylerinde iki cemaatin mevcudiyeti görülmektedir. Yaya ve yamaklar, artık reaya(vergi veren halk) statüsüne sokulmuş olduklarından çoğı çiftlik boşaltılmıştır.

Cumhuriyet Dönemi

Ayrancılar tarihi araştırıldığında ilk ne zaman kurulduğu hakkında kesin bir bilgi yoktur. İlk isminin Triyanda olduğu ve Rumlar tarafından bu ismin verildiği rivayet edilmektedir. Triyanda, 1940'lı yıllarda George Fotiyetis isimli bir Rum'un pirinç ekilen çiftliğidir. Bu çiftlik sazlık içerisinde ve sivri sinek ile doludur. O dönemde üç ayrı yerde su değirmeni bulunmaktadır. Birincisi Rumlara ait, bugünkü piknik alanında baş değirmen denilen yerde, ikincisi Tuzcuzade Hatice Hanım Vakfına ait Vakıflar İdaresi'nin değirmeni, üçüncüsü de futbol sahası yanında Süleyman Çavuş'un (Yıldırım) kurduğu sonra Muammer Yıldırım'ın işlettiği değirmendir. Bu değirmenlerden sadece Ahmet Özkan'ın Tuzcuzade Hatice Hanım'dan satın aldığı değirmen günümüze kadar gelmiş, 2007 yılında ise kapatılarak konuta çevrilmiştir. Ayrancılar ilk göçler Rumlar zamanında başlamış, Rumlar'ın çiftliğinde ve arazilerinde çalışan köylü halkı Rumlar'ın izni dahilinde Ayrancılar'a sazlıktan olma ilk evlerini yapmaya başlamışlardır. Ayrancılar isminin nereden geldiği herkes tarafından merak edilmektedir. Bir rivayete göre Yoğurtçular'ın altında kurulan yörük çadırlarında yaşayan kişilerin çevreden gelip geçen insanlara keçi derisinden yaptıkları yayık ayranları ikram ettikleri ve çadır kurdukları mevkiye bu ismin verildiği anlatılmaktadır.

İstiklal harbinden sonra Ayrancılar, köy halkının hâkimiyetine geçmiş, 1943 yılında devlet Ayrancılar ovasını ve dağını kamulaştırarak o yıllarda bölgede Yazıbaşı, Yoğurtçular ve Triyanda'da oturan vatandaşlara belirli ücret karşılığı kurayla dağıtmıştır. Arta kalan araziler ise hazineye devredilmiştir. Hazineye devredilen bu araziler zamanla vatandaşlar tarafından işgal edilerek üzerlerine kerpiç ve taştan evler inşa edilmeye başlanmıştır. Yoğurtçular, Afyon, Denizli ve Konya'dan gelen göçlerle birlikte yerleşim oluşmaya başlamış, bu tarihten sonra Ayrancılar, verimli topraklarının oluşu ve suyun bol olması, İzmir'e, Torbalı'ya yakın olması, İzmir-Aydın Karayolu'nun üzerinde bulunması gibi nedenlerle hızla büyüyüp gelişmiş, şeftali ve tütün üreticiliği yaygınlaşmıştır. Tarım aletlerinin az olması, tarımın da bu dönemde insan gücüne dayalı olması, hızlı nüfus artışının nedenlerinden biri olarak gösterilebilir. Bu büyüme ve gelişme neticesinde 1991 yılında belediye olmuştur.

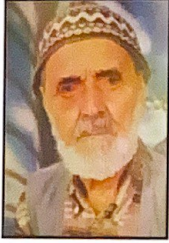
Köyün ilk kurucuları ve ilk yerleşenler olarak, Dalaman Ali (Ulaş), Tekeli Mehmet (Çelebi), Hasan Çavuş (Karagün), Koca İbrahim (Yavuz), Topal Mehmet (Top), Eyüp Ayata, Muhtar Ahmet (Yavuz), Gök Veli, Eşe Türe, Kelek Yusuf (Damar), Uzun Ali (Arslanboğa), Yeni Hüseyin (Taş), Leblebici Mehmet (Yıldırım), Kayserili İsmail Onbaşı (Tek), Süleyman Çavuş (Yıldırım), Badak Hasan (Sinat), Katip Ahmet (Yenginer), Muhtar Ali (Özcan), Kundakçı Hüseyin Kaya, Kırılı Osman, Kara İbrahim, Hasan Taşkın, Molla Mehmet (Kaynak), Abdullah Kahya, Uzun Ali (Yök) sayılabilir.

Ayrancılar'ın Bazı Önemli Şahsiyetlerinden Notlar...

Kayserili İsmail Onbaşı (Tek)

Hicri 1313 - Miladi 1896 yılında Kayseri'ye bağlı Felahiye Kazasının Özvatan Beldesinde doğar. Çocukken annesi ve babası vefat ettiğinden dolayı İsmail Onbaşı'ya dayısı bakar. İlk su değirmenini Ayrancılar'a kuran kişidir. Yunan harbine katılmış, 1922 yılında Yunanlılar'ın İzmir'de denize dökülmesiyle askerlik şubesi olan Çanakkale Biga'dan terhis olmuş ve Ayrancılar'a yerleşmiştir. Burada ilk su değirmenini kurmuş, daha sonra inşaat ustalığı ve Rum çiftliğinde bekçilik yapmıştır. Köyün kurulmasında büyük emeği vardır. İlk kuruculardandır. 09 Mart 1976 yılında Ayrancılar'da vefat etmiştir.

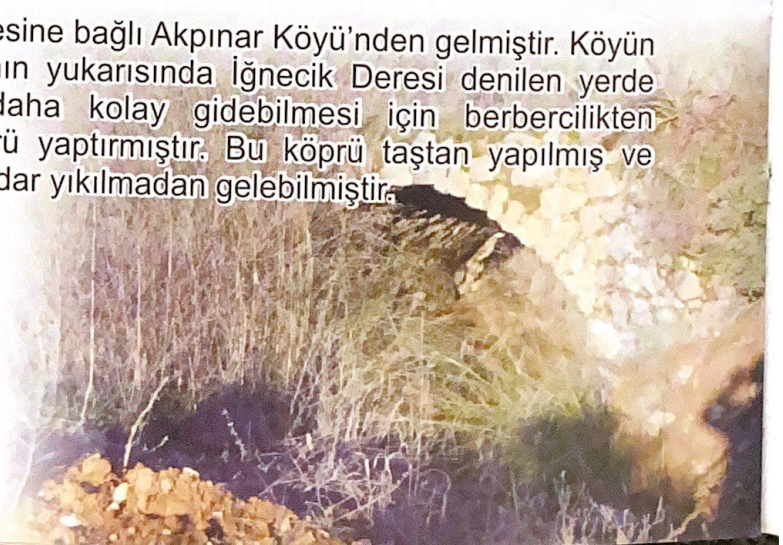
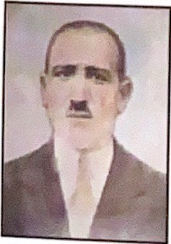
Leblebici Mehmet Yıldırım...

Hicri 1326 Miladi 1909 yılında doğan Leblebici Mehmet Yıldırım Kaplancık'ta ikamet ederken 1941 yılında Ayrancılar'a yerleşir. Bir Rum olan George Fotiyetis'in İtalyan asıllı kızı Anna Maria'ya ait çiftlikte annesi ve babası ile birlikte çalışır. Daha sonra bir dönemde Ayrancılar'ın üst kısmında bulunan ve Gavur Köyü denilen yerde Rumlarla beraber çalışır. 1942 yılında Ayrancılar'ın köy olması için devlete dilekçe verir. Ancak nüfusun köy olmak için yeterli olmadığı öne sürülerek bu istek geri çevrilir. Bunun üzerine Leblebici Mehmet Yıldırım ve ileri gelenler toplanarak Yazıbaşı ve Yoğurtçular'dan toprağı olmayan insanları Ayrancılar'a getirirler ve yeterli nüfusa ulaşarak tekrar dilekçe verirler. Bu dilekçeyle devlet, Ayrancılar'ın topraklarının büyük bölümüne sahip olan George Fotiyetis'in İtalyan asıllı kızı Anna Maria'dan T.C. Ziraat Bankası kanalıyla toprakları satın alır ve 1943 yılında köy kurulur.

Leblebici Mehmet Yıldırım kütüğe göre 8.sıradadır. İlk muhtarlardan olan ve 1973 yılına kadar ara ara muhtarlık yapan Mehmet Yıldırım 2004 yılında vefat etmiştir.

Osman Akpınar

Nevşehir ilinin Avanoz ilçesine bağlı Akpınar Köyü'nden gelmiştir. Köyün ilk berberidir. Piknik alanının yukarısında İğnecik Deresi denilen yerde Köylünün Yoğurtçular'a daha kolay gidebilmesi için berbercilikten kazandığı parayla bir köprü yaptırmıştır. Bu köprü taştan yapılmış ve günümüze kadar yıkılmadan gelebilmiştir.

Süleyman Çavuş (Yıldırım)

Dönemin en zenginlerindendir. Ayrancılar'ın kurulması için en çok para harcayan kişidir. İstiklal Savaşı gazisidir. 1909 dan 1920'lere kadar 11 yıl askerlik yapmıştır. Balkan harbine katılmış, Avusturya'nın başkenti Viyana'da esir düşmüştür. Konya'lının Ayrancılar'a gelmesinde ve yerleşmesinde büyük etkisi vardır. Anlatılanlara göre Süleyman Çavuş, savaşta yanına düşen top mermisinin patlamasıyla toprak altında kalmış ve arkadaşlarının yardımıyla kurtulabilmiştir. Ancak tüfeğini kaybetmiş ve terhis olunca tüfeğini kaybettiğinden dolayı devlete borçlandırılmıştır. Süleyman Çavuş, onun parasını ödemek için yollara düşmüş, Konya'dan Çapak'a kadar yayan gelmiş ve yerleşmiştir. Daha sonra Torbalı'da Kayserili İsmail Onbaşı ile karşılaşmış ve onun sayesinde Ayrancılar'a yerleşmiştir. Dönem dönem muhtarlık yapan Süleyman Çavuş, 1969 yılında vefat etmiştir.

Süleyman TEZCAN

Afyon'lulardan Ayancılar'a ilk gelen Süleyman Tezcandır. 1947 yılında Ayfon Sanat Okulundan mezun olup İzmir Hava Limanı'ndaki Askeri Hangarların olduğu bölüme makina kursu öğrenmeye gelir. Kurs bittikten sonra çok beğendiği Ayrancılar'a yerleşir. 1958 - 1960 yılları arasında muhtarlık yapar ve onun muhtarlığı döneminde Ayrancılar'da çok şey değişir;

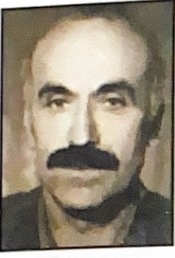

Ayrancılar'da Su Kooperatifi'nin kurulması için o dönem Ankara'ya kadar gider ve çok zor şartlarda ilk su kooperatifinin kurulmasını sağlar. Ayrıca tarımsal sulama için su kanalları yaptırır. Tarım Kredi Kooperatifi'nin Karacaağaç'tan Ayrancılar'a getirilmesini sağlar. Demokrat Parti zamanında köyün üst taraflarındaki zeytin tarlalarının tapularının alınmasını gerçekleştirir. Köyün içindeki mezarlığın yapılmasını ve düzenlenmesini sağlar. Bu mezarlığa ilk defnedilen kişide annesi Şerife Tezcan'dır. Köy yollarının geniş olarak açılması ve düzenlenmesi onun yaptığı çalışmalarla sağlanmıştır. Ayrıca bu dönemde Süleyman Tezcan'ın girişimleri sonucu 8800 dekar araziye teraslama için proje hazırlatılır. Buna göre Ayrancılar'da toprak erozyonunu önlemek için sırtlara zeytin, düzlük yerlere ise bağ ekilmesi sağlanmıştır. Bu araziler topraksız kişilere verilip tapuları üzerlerine yapılacaktır. Ancak aynı dönemde ihtilâl olması sonucu bu proje rafa kaldırılmıştır.

1969 yılında Torbalı'da ticarete atılan Süleyman Tezcan 1978 yılında Torbalı'ya yerleşmiş ve halen orada ikamet etmektedir.

Teraslama

Zeki Öztaş:

1933 yılında Konya'nın Ermenek ilçesine bağlı Büyük Karapınar Köyü'nde doğan Zeki Öztaş, ilkokulu burada bitirdikten sonra babasıyla birlikte Ayrancılar, Gümüldür ve Demirciköy'de zeytin çapalama, arazi açma ve fidan ve kök sökme işlerinde çalışır. Kışın çalışıp yazın köylerine geri dönerler. Askere gittikten sonra ailesi Ayrancılar'a göçer.

1956 yılında askerliği biten Zeki Öztaş'ta Ayrancılar'a gelir. Burada çiftçilik ve esnafılık yapar. Su Kooperatifi Başkanlığı ve azalık görevlerinde bulunur. 1977 yılında muhtar seçilir. Bu dönemden sonra Ayrancılar'da köklü değişiklikler yapılır. İlk kez belediye olmak için bu dönemde müracaat edilir ve referandum yapılır. Bu referandumda kabul oyu ret oyundan fazla çıkar ancak oylamaya katılmayanlar da ret oyu kullananlar olarak kabul edildiği için dönemin iktidarı tarafından bu müracaat geri çevrilir. Bu yüzden Ayrancılar'ın büyümesi ve gelişmesi gecikir. Ancak bu olay Zeki Öztaş'ı yıldırmaz. Ayrancılar'ın gelişmesi için çalışmalarına hız verir. 1980 yılında Ayrancılar'a ilk ortaokulun açılmasını sağlar. Aynı dönemde sağlık ocağı açılması için çalışma başlatır ve sağlık ocağının açılmasını sağlar. 2500 kişi kapasiteli ilk modern su deposunun yapılmasını ve bu sayede Ayrancılar'ın bütün su şebekesinin yenilenmesini sağlar. Daha sonra Atatürk İlköğretim Okulu'nun açılması için çalışma başlatır. İnşaatına başlanan okulun temelini tüm masrafları muhtarlık tarafından karşılanır. O zamanda köylerde traktör bile zor bulunurken Ayrancılar muhtarlığına damperli kamyon alıp köyün hizmetinde kullanılmasını sağlar. Ayrancılar'ın 1949 yılında yapılan ve eskiyen Merkez Camisi'ni yıktırıp yerine yenisinin yapılması için kaynak sağlar. Onun döneminde cami inşaatı bitirilir. Cami inşaatını 1980 yılında, o dönem İzmir Valisi olan şimdi ise Milli Savunma Bakanlığı yapan Vecdi Gönül, ziyaret eder ve bir miktar da para yardımında bulunur. Ayrıca 1982 yılında ilk defa Ayrancılar'ın şeftalisinin tanıtılması, pazarlanması ve köyün reklamı için şeftali şenliği düzenler. Bu sayede Ayrancılar, şeftali üreticiliğinin ve pazarlamacılığının merkezi haline gelir. Meyve suyu fabrikaları Ayrancılar'a yakın yerde fabrika kurmak için birbirleriyle yarışır. Ayrancılar köyü onun döneminde belediye statüsüne kavuşmamıştır. Ancak o dönemde bir belediyenin yapabileceği hizmetlerden fazlasını Ayrancılar'a kazandırmıştır. 1987 yılına kadar muhtarlık görevine devam eden Zeki Öztaş, 1989 yılında geçirdiği trafik kazası sonucu vefat etmiştir.

Şeftali Şenliği 1982

Ayrancılar'ın Yaşayan Tarihleri

Ali Çalışkan

1- Kendinizi tanıttirmısınız?

1933 yılında Yoğurtçular Köyü'nde doğdum. 9 yaşına kadar Yoğurtçular Köyü'nde yaşadım. 1944 yılının ekim ayında ailemle birlikte Ayrancılar'a yerleştim. Hiç okula gitmedim. O zaman Ayrancılar'da okul yoktu. Açılınca da yaşımız geçti. 1944 yılında Ayrancılar'a geldiğimde iş yoğunluğu vardı. İnsanlar sürekli çalışıyorlardı. Kök söküyorlar, bataklık temizliyorlar, tarım arazisi ve yerleşim yerleri oluşturuyorlardı. Ancak ben çiftçilik yerine esnafılık yaptım. Ekmeğimi öyle kazandım. 17 yaşında Ayrancılar'ın ilk çay ocağını açtım. 35 sene her türlü esnafılığı yaptım. Kahvehane, lokanta ve kasap dükkânı işlettim. Mezarlık Fatih Camii'nde 10 sene dernek başkanlığı yaptım.

2- İlk geldiğinizde Ayrancılar hakkında bize neler söyleyebilirsiniz?

O zaman adı Triyanda olan Ayrancılar, ilk önce Rumların çiftliği idi. Burada Yoğurtçular'dan gelen insanlar Rumların yanında çalışıyordu. 1943 yılında Ayrancılar arazisi Rumların çiftliği iken, devlet tarafından parası ödenerek üç köy tüzel kişiliğine dağıtıldı. Bu üç köy Ayrancılar, Yazıbaşı ve Yoğurtçular'dı. Devlet tarafından buradaki yerler, fakir ve malı olmayan vatandaşlar belirlenerek, nüfus başına 5'er dekar yer verilmek şartıyla tanzim edildi. Ben Ayrancılar'a ilk geldiğimde İzmir-Aydın asfaltının alt kısmı tamamen bataklıktı. Buralar pirinç ekimi yapılan yerlerdi. Sazlık ve bataklık nedeniyle sivri sinek çoktu. Sinek yüzünden nefes almak bile çok zordu. Devletin tanzim ettiği yerlere ilk yerleşenler, yörüklerdi. Toplam köy 30-35 haneden oluşuyordu. Burada yaşayanlar sazlık evlerde yaşarlar, tütün, pamuk, pirinç işleriyle uğraşırlardı. 1950 yılından sonra buraya tamamen yerleşen halk, bataklıkları traktörlerin yardımıyla temizleyerek yaşanabilir duruma getirdi. Ayrancılar'ın bu kadar gelişip büyüyeceğini bilseydim Ayrancılar'ın yarısını satın alırdım. O dönemde Ayrancılar'ın yolları, çiftlik düzeninde tanzimi yapılmıştı. Mera olarak toplam 700 dönüm arazisi vardı. Devlet buraya yerleşen halktan on sene sonra tapusunun verilmesi şartıyla, subasan ücreti adı altında dönüm başına 250 kuruş topladı.

Ayrancılar'a yörüklerden sonra Konya'lılar, Denizli'ler ve Afyon'lular geldi. Konya'dan ilk gelenler kök sökme, orman ve tarla işlerinde 6 ay çalışırlar ve geri dönerlerdi. Konya'lılardan ilk gelen Süleyman Çavuş'tur (Yıldırım) Daha sonra Denizli'ler ve Afyon'lular tütün ve pamuk işi için gelmeye başladılar. Buradaki iş potansiyelini gördükten sonra buraya yerleştiler.

3-Şeftali Ayrancılar halkı tarafından ne zaman dikilmeye başlandı?

Şeftaliyi Ayrancılar'a getiren Meyveci İbrahim'dir (Gencin). İlk olarak Bursa'da gördüğü şeftaliyi Ayrancılar'da aldığı bahçesine dikmiş ve

yaygınlaşmasını sağlamıştır. Ayrancılar halkı önceleri şeftali yetiştiren ve kendilerine fidan vermeyi isteyen meyveci İbrahim'i alaya almışlar, ancak daha sonra ağaçlar meyve vermeye başlayınca yanıldıklarını anlamışlar. Köylüler bu sefer fidan almak için sık sık Meyveci İbrahim'in kapısını çalmaya başlamışlar. Köylülerden Süleyman Yıldırım 70 dönüm arazisine şeftali dikerek şeftalinin yaygınlaşmasını sağlamıştır. Beldemizde bir dönem Muhtarlık yapan Zeki Öztaş zamanında şeftaliyi tanıtmak ve pazarlamak amacıyla şeftali şenlikleri düzenlenirdi. Bu şenliklere sanatçılar gelir, En güzel şeftali yetiştiricilerine ödüller verilir. Bu şenliklere halktan ve çevre köylerden çok katılım olurdu. Bana bu değerli çalışmanızda yer ayırdığınız için teşekkür eder, başarılarınızın devamını dilerim. Gençlere Ayrancılar hakkında ek bilgiler verecek olan bu çalışmanın bir nebze olsun eksikleri gidereceği kanaatindeyim.

Cemile Şen

1- Bize kendinizi tanıttirmisiniz?

1929 yılında Ayrancılar'da doğdum. Babam Gök Veli Ayrancılar doğumlu. Annem Çakırbeyli'li idi. Geçimimizi hayvancılıkla sağlıyorduk. Sazlık ve ağaç evlerde yatıp kalkıyorduk sinek o kadar çoktu ki sığır tezeği yakıp dumanıyla sinekten korunuyorduk.

2- Bize yaşadığınız dönemden bilgiler verebilirmisiniz?

Ben doğduğum zamanda komşumuz bir Rum'du. İsmi Anati idi. Şimdiki Değirmen Caddesinin bulunduğu yer onun çiftliği idi. Bir de Hüseyin ve Mithat beyler vardı. Ayrancılar'ın tüm arazilerini onlar ekerlerdi. Halk onların yanında pirinç işiyle uğraşırdı. Daha sonra Ayrancılar arazisi hükümet tarafından üç köy tüzel kişiliğine aktarılınca arazileri kalmadığı için Ayrancılar'dan ayrıldılar. İş potansiyeli çok olan bir yer olması nedeniyle sürekli göç almaya başladık. İzmir'e yakındı ve tarım için en önemli olan şey su, boldu. Böyle olunca çalışmak için gelenler bile yerleşip hayatlarını burada sürdürmeye başladılar. Benimde hayatım tütün ve pamukçulukla geçti. Söyleyeceklerim bu kadar. Ayrancılar çok güzel bir yer, kıymetini bilelim.

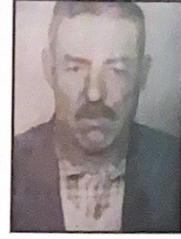

Fatma Uysal

1- Kendinizden ve Ayrancılar'dan bahsedermisiniz?

1929 yılında Ayrancılar'da doğdum. Cemile Şen benim ikiz kardeşimdir. Babama Gök Veli derlerdi. 8 sene muhtarlık yaptı babam. Köyün nüfusu çoğalsın diye Kaplancık'tan, Yoğurtçular'dan, Karakuyu'dan çadırdaki yaşayan yörükleri Ayrancılar'a topladı. Kendisi de tütün diker, hayvancılık yapardı. Okul olmadığı için, cahil kalmayalım diye Yazıbaşı'ndaki okula gönderdi bizi. Çok zor şartlarda okuduk tabiki. Ayrancılar'dan Yazıbaşı'na

yayan giderdik. Ayrancılar'da okul ancak biz evlendikten sonra açıldı. Eşim Ahmet Uysal Yoğurtçular'dan buraya gelip yerleşenlerden. Burada arıcılığı ilk yapan kişidir. Daha sonra şeftaliciliği öğrendik. 40 dönüm şeftaliliğimiz vardı. İzmir-Aydın asfaltının alt kısmındaki bataklık araziye kuruttuk ve tarıma açtık. Ayrancılar'ın bu kadar gelişip büyüyeceği belliydi. Ancak gelişmesinde ve büyümesinde en büyük etken, buraya ilk yerleşen insanların çabalarıdır.

Ahmet UYSAL

Fethi Güler(Antikacı Fethi)

1- Kendinizde bahsedermisiniz?

1932 yılında Yoğurtçular köyünde doğdum. 10 yaşımdayken annem ile beraber Ayrancılar'a yerleştik. Annem Hacı Mustafa bey ile evlendi. Gülerler sülâlesi olarak köklü bir aileyiz. İlk geldiğimizde 30-40 hane vardı burada. Genelde sazlık evler vardı. Okul da yoktu. O yüzden okumadım. Daha sonra Ayrancılar'da Rumlardan kalan şimdiki Ayrancılar İlköğretim Okulu bahçesindeki eski binada okul açıldı. Burası tam bir iş sahasıdır. Her türlü iş alanı mevcut, bu yüzden nüfus olarak Türkiye'nin her yerinden insan var. Yoğurtçular'dan gelenler burayı sulak olduğu için ve arazi alanları çok geniş olduğu için tercih ettiler. Çalışma amaçlı gelenler bile daha sonra ailelerini buraya getirerek yerleştiler. Necip Baba yokuşu eskiden çamur deryasıydı. Sürekli araçlar orada mahsur kalırdı. Bizde dedemin mandalarıyla araçları çekerek çamurdan kurtarırdık. Ayrancılar'ın içi çamur deryasıydı. Bir yere giderken yolun kuru olan kenarlarından yürürdük. Asfaltın alt kısmı bataklıktı. Bataklıklar sürülerek, üzeri doldurularak kurutuldu ve halk tarafından ekimi yapıldı. Nüfus gün geçtikçe çoğalıyordu. İnsanlar kalabalıklaştıkça 1970'lerde muhtarlıktan belediyeye geçiş için başvuru yapıldı. Ancak dönemin iktidarı tarafından olumsuz rapor düzenlenerek bu başvuru geri çevrildi. Aynı dönemde Yazıbaşı ve Pancar belediye olduğu halde Ayrancılar, köy olarak kalmıştır. 1989 yılında tekrar referandum yapıldı ve belediye olması kabul edildi. 1991 yerel seçiminde Ayrancılar Belediye olarak faaliyete başladı.

2- Antikacılığa nasıl başladınız?

Eskileri biriktirme âdetim vardı. Her insanın geçmişten bir şeylerde anısı vardır diyerek toplayıp satmaya başladım. Toplaya toplaya büyük bir hazine meydana geldi. Şimdi bütün topladıklarımı bir odada muhafaza ediyorum.

Zaman zaman televizyoncular gelerek görüntü alıp belgesellerde kullanıyorlar.

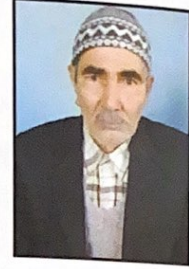
3- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Böyle bir çalışma yaparak gençlerimize faydalı bilgiler aktardığınız için sizleri kutluyor, çalışma hayatınızda başarılar diliyorum.

Nazmi Tek

Kendinizden bahsedermisiniz?

1943 yılında Ayrancılarda doğdum. Şimdi Torbalı ilçesinde ikamet etmekteyim. Doğduğum tarihte Ayrancılar'da devlet, arazileri tevzi ediyormuş, herkese arazi dağıtılırken bana da 5 dönüm arsa, 2.5 dönüm su altı ve 1 dönüm de ev yeri verilmiş. Yani doğduğumda arsa sahibi oldum. Babam Kayserili İsmail Onbaşı, Annem ise Ayşe Tek'tir.

2- Babanız Kayserili İsmail Onbaşı köyün kurulmasında büyük rol oynayan şahsiyetlerden. Bize ondan biraz bahsedermisiniz?

Babam İsmail Onbaşı Yunan Harbine katılan neferlerden biriydi. Başkomutanlık Meydan Muharebesinin kazanılmasından sonra 9 Eylül 1922 yılında Yunanlıların denize dökülmesiyle birlikte askerlik yaptığı Çanakkale Biga'dan terhis olur. Askerdeyken rüyasında bir yer görür. Yemyeşil ağaçlar içerisinde her yerinden sular fışkıran cennet gibi bir yer. Terhis olduktan sonra burayı aramaya karar verir. İzmir'den yayan olarak aramaya başlar. Ayrancılar'a geldiğinde gözlerine inanamaz. Rüyasında gördüğü yeri bulmuştur. Buraya yerleşmeye karar verir. O zaman çay kahvesinin üstünde bulunan yerde boş bir ev bulup içini temizler ve yerleşir. Orayı su değirmeni olarak düzenler ve çalıştırmaya başlar. Ayrancılar'ın ilk değirmeni böylece kurulmuş olur. Bir dönem burayı çalıştırdıktan sonra, bir gün Torbalı pazarına gider ve Çapakta ikamet eden Süleyman Çavuş'la (Yıldırım) tanışır ve ahabap olur. Süleyman Çavuş'u Ayrancılar'a davet eder. O zaman zor durumda olan Süleyman Çavuş'a değirmeni vermeyi teklif eder. O da ailesi ile birlikte Ayrancılar'a yerleşir ve değirmeni çalıştırmaya başlar. Zamanla Süleyman Çavuş zengin olur ve köyün en zenginleri arasına girer. Değirmenini Süleyman Çavuş'a veren babam, İnşaat ustalığına başlar. Bir dönem çalıştıktan sonra Rum çiftliği sahibi George Fotiyetis'in yanında bekçiliğe başlar. Bu dönemde Yunanlılar İzmir'de denize dökülünce Ayrancılar'daki yerlerini satmayı düşünen Fotiyetis'ten almak için köyün ileri gelenleri ile birlikte Yoğurtçular ve civar köylere giderek para toplarlar ve belli kısımlarını satın alırlar. Fotiyetis, Köylünün aldığı yerlerden kalan kısımları ise dönemin İzmir Valisi Kazım Dirik'e satmayı teklif eder. Ancak Vali kendisine almasının sakıncalı olacağını söyleyerek, kayını olan Aziz beyin üzerine satın alır. Bu yerlerden kalan kısımlar ise üç köy tüzel kişiliğine yani para veren Yoğurtçular, Ayrancılar ve Yazıbaşı'dan gelip yerleşen kişilere dağıtılır. Böylece

Ayrancılar'ın yerleşimi netleşmeye başlar.

3- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Torbaliya kadar gelip bizlerle görüştünüz. Yaptığınız bu güzel çalışma için sizleri kutluyorum. Beldemiz için hayırlı olması dileğiyle tüm Ayrancılar sakinlerine sağlık ve esenlikler diliyorum.

Mustafa Ali Yokarı

1- Ayrancılar'a nasıl yerleştiniz? Ayrancılarda hayat ve yaşam koşulları hakkında bildiklerinizi anlatırmısınız?

1935 yılında Denizli Tavas'a bağlı Ovacık Köyü'nde doğdum. Annem ve babam amelecilik yapıyordu. 1945 yılında Denizli'den iş sahasının çok geniş olduğu Ayrancılar'a göç ettik. Arazi alanları çok genişti. Yer altı su kaynağı buluna çevredeki tek yerdi. Dolayısıyla tarım için her şart uygundu. O zaman araçlar yaygın olmadığından merkeplerin sırtında eşyalarımızı taşıdık. Yaşam tabi ki şimdiki kadar kolay değildi. Develerle, atlarla, merkeplerle ticaret yapılır, bir yerden bir yere yayan gidilirdi. Ayrancılar'dan geçen İzmir-Aydın Karayolu çok küçük ve döşeme taştan yapılmıştı. O zaman asfalt yoktu. Çocukken bu yolun kenarına oturur akşama kadar geçen araçları sayardık. Hatırladığım kadariyle bir günde sadece altı adet motorlu araç geçmişti. Ayrancılar'da biz geldiğimizde okul yoktu. Dönemin başbakanı Adnan Menderes tarafından 1946 yılında okulumuz açıldı. Büyük törenler düzenlendi. Cami ile okul binası arasına dev Türk bayrakları asıldı. Okulumuz şimdiki Ayrancılar İlköğretim Okulu bahçesindeki lojmandı.

Büyüklerimizden dinlediğimize göre orası Rum beyleri tarafından yaptırılmış. Dönemin efelerinden olan Çakırca'lı Mehmet Efe, zengin beylerden çeşme, köprü, okul binaları yaptırmak için para toplarmış. Rum beylerine de para göndermeleri için haber yollamış. Ancak onlar para göndermemişler. Çakırca'lı Mehmet Efedan korkan Rum beyleri, aralarında para toplayarak bu binayı yaptırmışlar. Korunma amaçlı yapıldığı için çok sağlam bir binadır. Çakırca'lı Mehmet Efe bir gün tebdili kıyafetle Triyanda'ya gelmiş. Rum beylerinin evine, çoban olarak iş arayan biri gibi girmiş. Beyler konuşmak için efeyi içeri alınca üzerindeki çoban kıyafetinin altından zeybek elbisesini görmüşler ve onun Çakırca'lı Mehmet Efe olduğunu anlamışlar. İçlerinden birisi korkudan kalp krizi geçirerek ölmüş. Çakırca'lı bir müddet Triyanda'da kaldıktan sonra buradan ayrılmış. Büyüklerimizden bu hikâyeyi çok dinlerdik. Daha

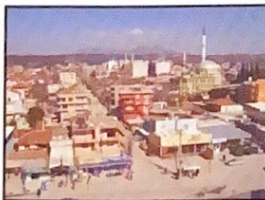
sonra burası okul binası olarak kullanılmaya başlandı. Ayrancılar köyünün ilk kurulduğu alan, kapalı pazar yerinin üstündeki eski mezarlığın bulunduğu yerdir. Leblebici Mehmet Yıldırım bu köyün temelini atan kişidir. Kurulmasında çok büyük emeği vardır. Tabi ki o zaman taş ve kerpiç yapılar yoktu. Evler genelde hayıttan örme, üzeri sazla örtülmüş yapılar şeklindeydi. Ayrancılar çevrede en çok rağbet gören yerd. Arazi yapısı, tarım alanları, suyu, havası, merkeze yani İzmir'e yakın olması bunda en önemli etkendi. O zaman Türkiye'nin en güzel yeri Ege, Ege'nin en güzel yeri de Ayrancılar denmekteydi. Köyün yerli halkı genelde Yoğurtçular'dan göç eden yörüklerdi. Daha sonra ilk olarak Konya'lılar geldi. Onları Afyon'lular ve Denizli'ler takip etti. Yerli halk ilk önceleri dışarıdan gelen bu halkı benimseyemedi. 1960'lardan sonra bu durum yavaş yavaş ortadan kalktı. Dışarıdan gelenlerde Ayrancılar'da söz sahibi olmaya başladılar. Ticarete yükseldiler, toprak sahibi oldular, muhtarlık yaptılar. Artık herkes kendisini Ayrancılar'lı olarak görmeye başladı. Burada sanayi olmadığı için halkın tamamı çiftçilikle uğraşırdı. Bunun içinde toprak çok önemliydi. 1945 yılında devlet, toprakları kişi başına 5'er dekar olarak dağıtmış ve üç köy tüzel kişiliğine devretmişti. Halkta bu topraklar için cüz-i bir miktarda para ödeyerek tapularını üç köy tüzel kişiliğinde almaya başlamıştı. Ancak para ödemek istemeyen bazı kişiler kargaşaya neden oldu. Bunun üzerine devlet tapulara el koyarak arazileri tekrar hazineye devretti. Bu sorun günümüze kadar geldi ve üzerinde oturduğumuz, babalarımızda dedelerimizden kalan yerlerin tapularını alamıyoruz ve işgalci durumunda görünüyoruz. Son olarak Ayrancılar'ın bu sorunlardan en kısa zamanda kurtulmasını ve insanların haksız olarak işgalci konumunda gösterilmesi gibi büyük bir yanıltan dönülmesini temenni ediyor, herkese saygılar sunuyorum.

Coğrafi Konum

Ayrancılar Beldesi, İzmir ili, Torbalı ilçesine bağlı, nüfusu ve sanayisi ile hızlı bir şekilde gelişen ve büyüyen bir beldedir. İzmir-Aydın karayolu üzerinde İzmir iline 35 km, Torbalı ilçesine 13 km. uzaklıktadır. Tahtalı Barajı koruma havzası dışındaki ilk yerleşim alanıdır. Ayrancılar'ın doğusunda Yazıbaşı Beldesi, güneyinde Pancar Beldesi, kuzeyinde Doğancılar Köyü, kuzey batısında Yoğurtçular Köyü ve batısında Oğlananası Beldesi bulunmaktadır. Ayrancılar Beldesi'nin 21 km² yüzölçümü, 12 km² imar alanı bulunmaktadır. Torbalı ilçesine bağlı en çok nüfusu olan ve en çok gelişen beldedir. Ayrıca beldemiz, Atatürk Mahallesi, Fevzi Çakmak Mahallesi, İnönü Mahallesi ve Cumhuriyet Mahallesi olmak üzere dört mahalleden oluşmaktadır.

Atatürk Mahallesi

Fevzi Çakmak Mahallesi

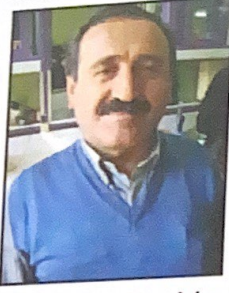

İnönü Mahallesi

Cumhuriyet Mahallesi

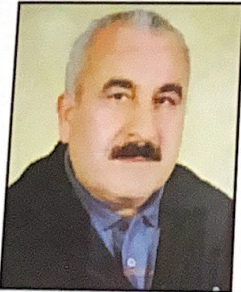
Mahallelerimiz:

Atatürk Mahallesi : Beldemiz içerisinde geçmekte olan İzmir-Aydın karayolunun kuzeyinde, Barış Manço Caddesinin batısında bulunmaktadır. 4050 hane ve 7000 nüfustan ibarettir. Ayrıca mahallede 1600 konutluk Egekent-4 sitesi, içerisinde de Egekoop İlköğretim Okulu ve 2 no'lu Sağlık Ocağı bulunmaktadır. Ayrancılar Merkez Camii de bu mahallede bulunmaktadır. Mahalle Muhtarlığını Veysel Yeşilyurt yapmaktadır. 1999 yılında muhtar olan Veysel Yeşilyurt, 1963 yılında Ermenek'e bağlı Nadire Köyü'nde doğmuştur. Halen bu görevini sürdürmektedir.

İnönü Mahallesi : Beldemiz içerisinde geçmekte olan İzmir-Aydın Karayolunun güneyinde kalan, doğusu Yazıbaşı Belde sınırından başlayıp, batısı Cumhuriyet Mahallesi'ne kadar uzanan bölümden oluşmaktadır. Bu mahallemizde 3349 hane ve 8000 nüfus bulunmaktadır. Ayrıca beldemizdeki toplu konutların çoğunluğu bu mahallemizde bulunmaktadır. Bunlardan; 780 konutluk Üçpınar Yapı Kooperatifi, 304 konutluk Başakkent Konut Yapı Kooperatifi, 132 konutluk Bahçelievler Konut Yapı Kooperatifi, 128 konutluk İstikbal Yapı Kooperatifi (Ecir), 110 konutluk Nebioğlu Konut Yapı Kooperatifi, 78 konutluk Özayrancılar Konut Yapı Kooperatifi ve 61 konutluk Akışoğlu Konut Yapı Kooperatifi burada bulunmaktadır. İnönü mahallemizde Ayrancılar Çok Programlı Lisesi, Atatürk İlköğretim Okulu, Ayrancılar Sağlık Ocağı, belediye açık ve kapalı düğün salonu, belediye garajı, halı ve toprak futbol sahaları, Ayrancılar toplu işyeri burada bulunmaktadır. Ayrıca bu mahallemizde Mezarlık Fatih Camii bulunmaktadır. Mahalle muhtarlığını Hasan Ali Özer yapmaktadır. 1953 yılında Ayrancılar'da doğan Hasan Ali Özer, 1991 yılında devraldığı muhtarlık görevini başarıyla dört dönemdir sürdürmektedir.

Fevzi Çakmak Mahallesi : Beldemiz içerisinde geçmekte olan İzmir-Aydın Karayolunun kuzeyinde yer almaktadır. Yazıbaşı belde sınırından başlayıp Atatürk Mahallesi'ne dayanmaktadır. 1502 hane ve 4700 nüfustan oluşmaktadır. Bu mahallemizde belediye hizmet binamız, Ayrancılar İlköğretim Okulu, Yunus Emre Camii, İhlas Camii, Ayrıca beldemiz için önemli bir yeri olan, beldemize hayat veren, iç turizme yönelik işlevi olan su kaynağı ve piknik alanı burada bulunmaktadır. Mahalle muhtarlığını Süleyman Yıldırım yapmaktadır. 1950 yılında Ermenek'e bağlı Nadire Köyü'nde doğan Yıldırım, 1994 yılından bu güne kadar muhtarlık görevini sürdürmektedir.

Cumhuriyet Mahallesi :

İzmir ili Menderes ilçesine bağlı bir köy olan bu mahalle, 25 nisan 1998 yılında resmi gazetede yayınlanan kararla Torbalı ilçesi merkez bucağına bağlı bir köy durumuna gelmiştir. Daha sonra köyde yaşayan halk, 56 ret oyuna karşı 280 evet oyuyla kabul edilen referandumla Ayrancılar Beldesi'ne bağlanma kararı almıştır. Bunun üzerine 16 Kasım 1999

yılında dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel imzalı kararla Ayrancılar Beldesi'ne bağlanarak Cumhuriyet Mahallesi adını almıştır. Beldemiz içerisinde geçen İzmir-Aydın Karayolunun güneyinde bulunmaktadır. İnönü Mahallesi'ne sınırı vardır. 426 haneden ve 1500 nüfustan oluşmaktadır. Kapıkaya Jandarma Karakolu, Cumhuriyet Mahallesi Camii ve Cumhuriyet İlköğretim Okulu bu mahallede bulunmaktadır. Mahalle muhtarlığını Ünal Adıgüzel yapmaktadır.

KARAR / 99 - 5 1 4 3 6

1-İzmir İli Torbalı İlçesine bağlı Türkmen köyünün aynı ilçenin Ayrancılar Belediyesi sınırları içerisinde alınması 1580 sayılı Kanunun 7469 sayılı Kanunla değişik 7 nci maddesi uyarınca uygun görülmüştür.

2-Bu kararı İçişleri Bakanı yürütür.

16 KASIM 1999

Süleyman DEMİREL
Cumhurbaşkanı

Bülent ECEVİT
Başbakan

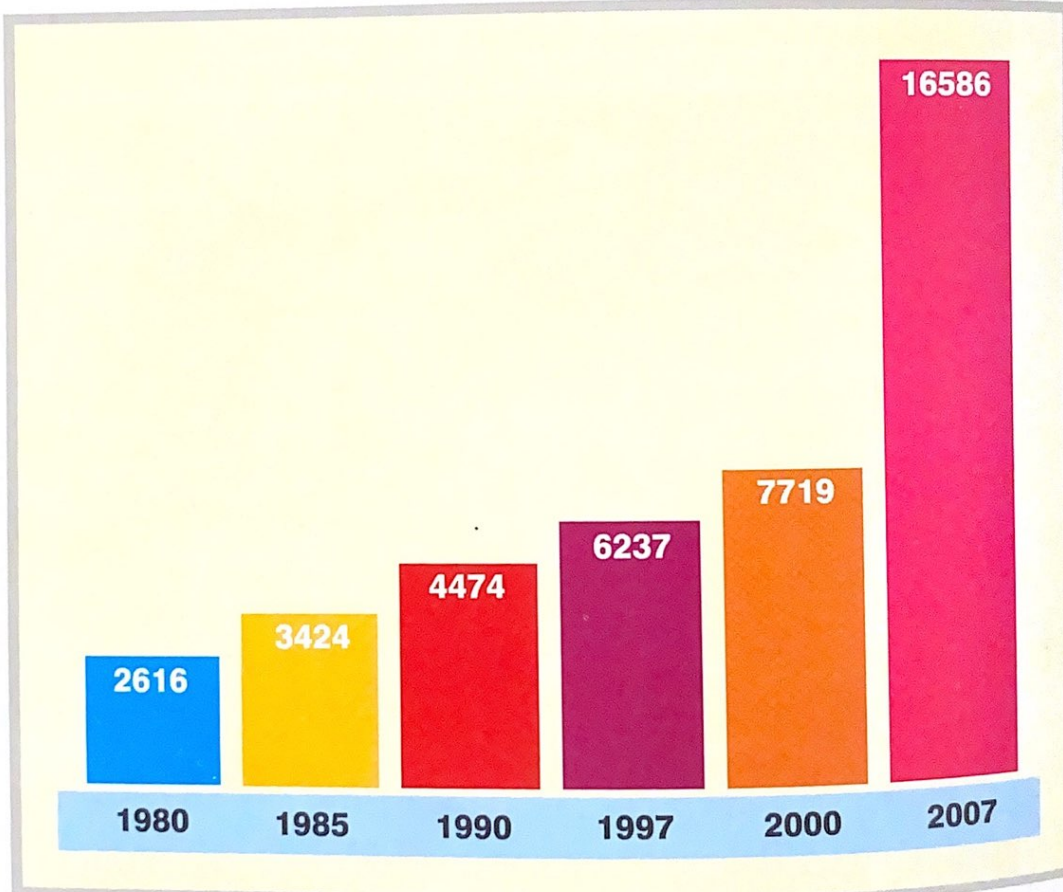
Süleyman DEMİREL
İçişleri Bakanı

Cumhuriyet Mahallesi Kanalizasyon Çalışması

NÜFUS

Ayrancılar Beldesi yakın zamanda her bakımdan çok gelişmiş, çevrenin en gözde, en çok göç alan beldesi haline gelmiştir. Beldemiz 1930'lu yıllarda çoğunluğu çevre köylerden ve İzmir'e yakın illerden çalışma amaçlı gelen vatandaşların yerleşmesiyle ilk yerleşim yeri olarak ortaya çıkmış, daha sonra nüfusun ve göçün artmasıyla 1943 yılında köy, 02.06.1991 yılında ise belediye statüsüne kavuşmuştur. Ayrancılar Beldesi'nin nüfusu 1980 yılında 2616, 1985 yılında 3424, 1990 yılında 4474, 1997 yılında ise 6237 olarak belirlenmiştir. Beldenin 2000 yılında yapılan sayımına göre 7719 olan nüfusu, Türkiye İstatistik Kurumu'nun 2007 yılında yaptığı son sayıma göre 16586 olarak açıklanmıştır. Böylece 7 yıl içerisinde Ayrancılar'ın ne kadar büyüdüğü ve geliştiği resmi kayıtlarla kanıtlanmıştır. Türkiye'nin %114 ile en çok büyüyen yeridir. 2007-2008 yılı içerisinde gelen nakillerle 22000 nüfusa ulaştığımız belirtilmektedir. Bunda İzmir iline, Adnan Menderes Havalimanı'na, Torbalı ilçesine yakın olması, sulak ve tarıma uygun topraklarının bol olması, her türlü iş sahasının bulunması ve havalimanından sonra imara açık ilk yerleşim bölgesi olması, Egekent-4 Üçpınar, Başakkent, Nebioğlu, Akışoğlu, Derici, İstikbal, Huzurkent sitelerinin bulunması en önemli etkindir.

AYRANCILAR'DA TARIM

Ayrancılar, sahip olduğu coğrafi özellikler nedeniyle, tarımsal üretim ve hayvancılık açısından ayrıcalıklı ve avantajlıdır. Ilıman iklimin etkin olduğu Ayrancılar'da belde nüfusunun % 40'ı tarımdan gelir elde etmektedir. Bu oran beş yıl öncesine kadar %80'lere varmaktaydı. Ancak sanayileşme ve tarımdaki önlenemeyen sorunlar nedeniyle tarım sektörü Ayrancılar'da cazibesini yitirmiştir. Ayrancılar denilince ilk akla gelen tabiki şeftalisedir. Ayrancılar'da yerleşim başladığı yıllarda tarım alanlarının geniş olması, yetiştirilmesi bakımından toprağın uygun oluşu, tat veren verimli topraklarının olması nedeniyle şeftali üretimine ağırlık veren çiftçiler, daha sonra tütün, pamuk, zeytin, mısır, buğday, arpa gibi tarım ürünlerine yönelmişlerdir. Çiftçilerimiz beldemiz için önemli yer tutmaktadır. Beldemizde üretilen şeftalinin büyük bir kısmı dışarı ihraç olmakta, çiftçilere önemli gelir sağlamaktadır. Türkiye genelinde tüketilen şeftali meyve suyunun büyük kısmı Ayrancılar'dan sağlanmaktadır. Şeftali sezonu açıldığı zaman meyve suyu firmaları beldeye gelerek şeftali alımı yapmaktadırlar. Ancak zamanla tarım arazilerinin imara açılması sonucu şeftalicilik yavaş yavaş bitme aşamasına gelmiştir. Ayrıca beldemizde tarım işçiliği çok yoğundur. Özellikle çalışan ev kadınları tarım işçiliği sayesinde aile bütçesine büyük katkı sağlamaktadır.

Ayrancılar'da yetiştirilen başlıca tarım ürünleri...

Şeftali:

Şeftalinin anavatanı Doğu Asya ve Çin olduğu düşünülmektedir. Oradan da İran'a gelmiş, Yunanlılar ve Romalılar M.Ö. 1000 yıllarında bu meyveyi tanımışlardır. Ülkemizde şeftali yetiştiriciliği birkaç ilimiz dışında tüm illerde yapılabilmektedir. Şeftali yetiştiriciliğinin yapıldığı bölgeler içerisinde marmara bölgesi başta gelmektedir. Şeftaliyi ilk Ayrancılar'a getiren İbrahim Gencin'dir. (Meyveci İbrahim) İlk olarak Bursa'da gördüğü şeftaliyi Ayrancılar'da aldığı bahçesine dikmiş ve yaygınlaşmasını sağlamıştır. Beldemizde bir dönem muhtarlık yapan merhum Zeki Öztas zamanında şeftaliyi tanıtmak ve pazarlamak amacıyla şeftali şenlikleri düzenlenmiştir.

İbrahim Gencin Kimdir ?

1903 yılında Torbalı'da doğan İbrahim Gencin jandarma astsubay olarak görev yapmıştır. 1950 yılında eşi Münire Hanım ile birlikte Ayrancılar'a gelen İbrahim Gencin, eşinin de teşvik ve katkılarıyla buraya yerleşmeye ve toprak almaya karar verir. Daha sonra kabzımallık (meyve, sebze alıp satan ya da komisyonculuk yapan kişi) yapmıştır. İlk defa İnönü Mahallesi 130. sokakta bulunan bahçede şeftali yetiştirmeye başlar. İbrahim Efendinin şeftali diktığını gören halk, ilk önceleri garipselerler ancak daha sonra şeftali ağaçları meyve vermeye başlayınca ilgilenmeye başlarlar. İbrahim Gencin bütün köye bu fidanların dikilmesi arzusunda. Hatta yayılması hakkında güzel bir hikâyesi vardır. O zaman köyün zenginlerinden Süleyman Çavuş'a (Yıldırım) İzmir'den misafir gelir. O da misafirlerine şeftali ikram etmek ister. İbrahim Efendiden en iyi şeftalilerinden bir sepet vermesini ister. Bunun üzerine İbrahim efendi, bir sepetin içerisine ezikleri, çürükleri doldurup üzerine de bir kaç tane şeftali koyarak Süleyman Çavuş'un evine gönderir. Süleyman Çavuş, şeftalileri görünce çok sinirlenir. Akşam karşılaştığı kahvede Meyveci İbrahim'e niye böyle yaptığını sorar. Karşılığında "sen bu köyün ağasısın, o kadar arazin var, benden isteyeceğine sen de dik" cevabını alır. Bu cevap karşısında daha da sinirlenen Süleyman Çavuş arazilerine şeftali diker. Böylece Ayrancılar'da hızlı bir şekilde şeftali dikimi başlar. Tüm çevrede Ayrancılar ismi duyulmaya başlar. En iyi ve karlı geçim kaynağı haline gelir.

Şeftaliyi Ayrancılar'a getiren İbrahim Gencin 1960 yılında vefat etmiştir.

İklim İstekleri :

Şeftali değişik iklim şartlarına uyabilen meyve türlerinden biridir. Şeftali yetiştiriciliğini sınırlayan faktörlerin başında düşük kış sıcaklıkları, çeşidin soğuklama ihtiyacı ve ilk bahar geç donları ile düşük yaz sıcaklıkları gelmektedir. Kış sıcaklıklarının - 18 c ile -20 c ye düştüğü yerlerde gözler ve sürgünler donar, - 25 c'de ise ağaçlar donabilir. Şeftali çeşitlerinin kış soğuklama istekleri 250 ile 1250 saat arasındadır. Çeşitler, kış soğuklama ihtiyacını tamamlamadığında ağaçlar çiçek tomurcuklarını ve çiçeklerini döker. İlk baharda çiçeklenme geç ve düzensiz olur, bunun bir sonucu olarak ürün alınmaz. Şeftali erken çiçek açan bir meyve olduğundan çiçekler açıldıktan sonra meydana gelen ilkbahar geç donlarından çok zarar görürler. Ayrıca yaz sıcaklığının düşük olduğu yerlerde meyvelerin olgunlaşması gecikir ve meyve kalitesi düşer. Ülkemizde şeftali yetiştiriciliğinin yapıldığı bölgelerde yaz sıcaklığı şeftalinin isteklerine uygundur.

Bahçe Tesisi :

Şeftali bahçeleri genel olarak, 1 yaşlı fidanla kurulur. Fidan dikimi tercihen sonbaharda yapılır. Ancak kışı soğuk geçen yerlerde ilk bahar dikimi tavsiye edilir. Dikim derinliğinde en iyi ölçü fidanları, fidanlıkta derinliğinden daha derin diktirilir. Pratikte aşı yerinin toprak yüzeyinde kalması ile derinlik aynıdır. Fidanların kökleri sökülürken hasar görmemeli, koparılmamalı ve yaralanan kısımlar, yara üzerinden kesilmelidir. Bahçe tesisinde, öteki meyvelerde olduğu gibi derin bir toprak işleme şarttır.

Yıllık Bakım İşleri:

Toprak İşleme: Sonbahar, ilkbahar başı, ilkbahar sonu ve bazen de yaz mevsiminde olmak üzere bir yılda dört sürüm yapılır. Ağaç dipleri belle işlenir. Ucuz olması nedeniyle yaz aylarında yapılması gereken toprak işleme yerine ot biçme uygulanabilir.

Sulama: Sert çekirdekli meyveler arasında en fazla su isteyen bitki, şeftalidir. Meyvelerde çekirdek teşekkülünden sonra suya ihtiyaç vardır. Su ihtiyacı ise iklim ve toprak özelliklerine göre farklılık gösterirler. Meyve hasadından önceki sulamalar meyvelerin irileşmesine ve renklerinin koyulaşmasına etki eder.

Gübreleme: Şeftali bahçelerinde ürün yolu ile topraktan alınan besin maddelerinin tekrar toprağa verilmesi gerekir. Verilecek gübre miktarının yaprak ve toprak analizleri ile belirlenecek uygulanması en geçerli yöntemdir. Şeftali bahçeleri kurulurken öncelikli temel gübreleme yapılır. Şeftali bahçelerinde iyi bir gübreleme, ahır gübresi veya yeşil gübreyle ilaveten ticaret gübrelere uygulanması ile olur. Üç yılda bir dekara 1,5 - 2,5 ton hesabıyla ahır gübresi veya ekonomik olmadığı hallerde her yıl yeşil gübre verilerek toprağın organik madde içeriği artırılmalıdır.

Budama: Şeftali ağaçlarında iki tip uygulama uygulanır. İlki; yeni dikilen fidanlarda şekil budanması yapılır. Şeftali ağaçlarına goble veya değişik doruk dallı şekil verilir. Kurak bölgelerde doruk dallı şekil vermek uygundur. Diğer budama ise mahsule yatmış şeftali ağaçlarında mahsul budamasıdır. Her yıl yeni sürgün teşekkülünün sağlanması gerektiği için sert budama uygulanır. İyi bir budama yapabilmek için dal çeşitlerinin ve üzerinde bulunan gözlerin (çiçek gözü, odun gözü) durumu dikkate alınmalıdır. Budama esnasında çiçek ve odun gözlerinin karışık şekilde taşıyan dallar bırakılmalı, yalnız çiçek gözü taşıyan dallar kesilmelidir. Budama uygulamalarında gerekiyorsa önce kalın dal kesimi yapılmalı sonra ana dallar üzerindeki dallar seyreltilmelidir.

zeytinyağının en kolay hazmedilen yağ olduğunu göstermiştir.

Zeytin: Ayrancılar'da zeytin üreticiliği çok yaygındır. Elde edilen ürünün yaklaşık % 75'i yağlık, % 25'i ise sofralık olarak değerlendirilmektedir. Ağaçlardan toplanan zeytinler, fabrikalara götürülerek zeytinyağı elde edilmektedir. Zeytinyağı yüzyıllar boyunca lezzeti ve besleyici özelliklerinin yanı sıra tıbbi yönüyle de önemlidir. Yapılan araştırmalar,

Buğday: İlk yetiştirme döneminde yani ilk baharda yağış ister. Buğday üretimi iklimdeki kararsızlıktan dolayı beldemizde bazı dönemler artarken, bazı yıllar düşer. Olgunlaşma ve hasat döneminde kuraklık gerekir. Bu özelliğinden dolayı Karadeniz kıyılarında tarımı yapılamaz. Ayrıca düşük sıcaklıklardan dolayı Doğu Anadolu bölgesinin yüksek yerlerinde tarımı yapılamaz. Bunların dışında bütün bölgelerimizde tarımı yapılabilir.

Arpa: Ayrancılar'da tarımı yapılan diğer ürün arpadır. Soğuğa ve sıcağa dayanıklıdır. Bundan dolayı buğdayın yetiştirildiği her yerde yetiştir.

Mısır: Yetiştirme döneminde bol su ister. Bundan dolayı sulama imkanı bol olan Ayrancılar'da tarımı kolayca yapılmaktadır. İnsan gıdası ve hayvancılık sektörünün ham maddelerinden biri olan mısır üretimimizde kararlı bir artış görülmektedir. Bu artışların en önemli nedeni melez mısır çeşitlerinin yaygınlaşması yanında, modern yetiştirme tekniklerinin uygulanmasıdır.

Tütün: Kırac arazilerde yetişebilir. İlk yetiştirme döneminde su ister. Daha sonra mutlaka kuraklık olmalıdır. Beldemizde daha önceleri çok yaygın olan tütün yetiştiriciliği devletin kaliteli tütün yetiştirilmesi amacıyla ekim alanlarını sınırlandırmasıyla azalmıştır.

Pamuk: Beldemizde bir dönemin önemli geçim kaynağı olan pamuk, maliyetlerin çoğalması, üreticinin üzerinden zarar ederek yetiştirmekten vazgeçmesi gibi nedenlerle zamanla önemini yitirmiştir. Alüvyal toprakları sever. Ayrıca yüksek sıcaklığa ihtiyaç duyar. Yetiştirme döneminde bol su, hasat döneminde kuraklık gerekir.

Tarım Sektörünün Önemli Sorunları

Son yıllarda üretici gelirlerinde istikrarsızlık yaratılmış, tarımsal üretim faaliyeti cazip bir geçim alanı olmaktan çıkmıştır. Gübre, ilaç, tohumluk, tarım makineleri, mazot gibi temel üretim giderlerindeki anormal fiyat artışları çiftçilerin kârlarını büyük ölçüde azaltmış hatta zarar ederek borçlanmalarına neden olmuştur. Üreticinin ekonomik durumunun gün geçtikçe bozulduğu, fakirleştiği, borçlarını ödeyemediği, borçlarını ödemek için üretim araçlarını sattığı ve tarımsal üretimden kaçır hale geldiği bir gerçektir. Örgütsüzlük nedeniyle çiftçi çoğu alanlarda ürettiği ürününü doğrudan pazarlayamamakta, araçlar tarafından üreticiden düşük fiyatla alınan ürünler tüketiciye yüksek fiyatlarla intikal ettirilerek, bu da hem üreticinin hem de tüketicinin mağdur olmasına neden olmaktadır. Tarımsal üretimde istenilen kalite ve verim artışı sağlanamamıştır. Tarım sektörü geliştirilmeden, tarımsal ürünlerde verimlilik artırılmadan maliyetler düşürülmeden, daha doğrusu Türk çiftçisi Avrupalı çiftçilerle eşit koşullarda rekabet etme şansı bulamadan, öteki sektörlerde çok büyük gelişmeler kaydedilse bile tarım sektöründeki düşüş devam edecektir.

KÜLTÜR ve SOSYAL YAŞAM

Ayrancılar'da Kültür ve Sosyal Yaşam

Toplumun yaşantılarını, zevklerini, tutum ve davranış biçimlerini, gelenek ve göreneklerini yansıtan öğelerin başında kültür ve uygarlık gelmektedir. Günümüzde yeni teknolojiye bağlı olarak medeniyet ve yaşam değerleri değişse de kültür değerlerinden taviz vermeyen toplumlara sıkça rastlamak mümkündür. Güzel Ayrancılar'ımız, Türkiye'nin her yerinden insanların gelip yerleştiği, farklı kültürlerin harmanlanıp mozaikleşmesiyle meydana gelmiş, eşsiz güzellikte bir yaşam alanıdır. Gelenek ve görenekler, hiç bozulmadan ve değişikliğe uğratılmadan yaşatılmaktadır. Aile kurumuna, milli ve ahlâki değerlere, toplumsal dayanışmaya özellikle dikkat edilmekte ve özen gösterilmektedir.

Gelenek ve Görenekler:

Ayrancılar halkı, atalarımızın yaşam sitali olan tarım ve hayvancılığı benimseyip, Osmanlı'dan gelen örf ve adet geleneklerinin çizgilerini kararlılıkla sergilemektedir. Yaşamın her alanında bir inanca ve uygulamaya rastlamak mümkündür.

Doğum:

Beldemizde gelin evlendikten sonra soyun devamı için bir an önce çocuğa kavuşması istenir. Kadın hamile kaldığı andan itibaren, çocuğun kendisinin tüm davranışlarından etkileneceği düşüncesiyle her hareketine dikkat eder. Hamile kadın, hamileliği süresince, çocuğu gamzeli olsun diye ayva yer, güzel olsun diye aya veya güzel kişilere bakar. Ayrıca deveye, ayıya, maymuna bakmaz. Balık, tavşan, kelle-paça yemez, sakız çiğnemez, cenazeye gitmez, cesede bakmaz. Doğumdan sonra çocuk okusun diye göbek bağı okul bahçesine veya dinine bağlı olsun diye cami avlusuna gömülür. Kırk gün içerisinde çocuk ve anne "kırklanır". Kırklanmadan sonra bebek, kırk gezmesine götürülür. Bebeğe ve annesine hediyeler verilir.

Sünnet:

Her ailenin, erkek çocuğu olduktan sonra ilk telâşi, çocuklarını sünnet ettirme çabasıdır. Aileler evlâtlarını zaman geçmeden sünnet ettirmek isterler. Genellikle 7 - 11 yaşları arasında sünnet edilirler. Düğün öncesinde sünnet olacak çocuklar için evlerde yatak odaları süslenerek hazırlanır. Çocuk tek ise tek, bir kaç tane ise karyolaya üç-dört çocuk yatırılır. Ev, bir bayram yeri gibi süslenir. Sünnet edilmeden önce mevlit okutulur. Sünnet çocuğu, at veya arabalarla sünnet konvoyu şeklinde sokaklarda gezdirilir.

Asker uğurlama:

Ayrancılarda askere gidecek gençler 15-20 gün önceden akraba ziyaretlerine giderler. Akrabaları, kendilerini ziyarete gelen gençlere çeşitli yemekler yaparlar. Bu ziyaretler ve eğlenceler 15-20 gün boyunca devam eder. Bu süre içerisinde gençlerin boynuna kırmızı oyaly tülben bağlanır. Toplu olarak birisinin elinde bayrak olduğu halde ev ev dolaşırlar ve hangi haneye girilirse o hane tarafından yardım olsun diye gençlere para verilir. Askere gitmeye az bir zaman kala, topluca asker eğlencesi yapılır. O gece orkestra eşliğinde tüm gençler, kızlı erkekli oynarlar. Askere gidecek gençler evden çıkarken annesinin ve babasının ellerini öper. Askerlik günlerinin su gibi geçmesi dileğiyle asker adayının arkasından su dökülür. Askerler, aileleri, akrabaları ve sevenleri tarafından uğurlanırlar.

Geleneksel Kız İsteme:

Beldemizde Türk örf ve adetlerinin temel prensiplerinden olan kız alıp vermede usul aynen uygulanmaktadır. Kızlar genelde görücü usulüyle istenir. Evlenme çağına gelen gençlerin eş seçiminde ailelere önemli görevler düşmektedir. Evlenmek isteyen damat, durumu annesine söyler. İstenecek kız, aile tarafından bulunup beğenildikten sonra damat adayı kız evine götürülür ve kız gösterilir. Oğlan evi ve kız evi uygun görülürse aralarında söz keserler. İki tarafta birinci derecede akrabalarına haber verir. Dünürçüler bir kez daha "Allah'ın emri Peygamber'in kavli ile" kızlarını oğullarına istemeye geldiklerini söylerler. "Evet" cevabını aldıktan sonra kahveler içilir, damada ayrı olarak tuzlu çay veya kahve ikram edilir. Daha sonra dualar edilir, oğlan ve kıza yüzükleri takılır, nişan tarihi kararlaştırılır.

Nişan:

Beldemizde nişan ve düğün genellikle cumartesi veya pazar günü kız evinde yapılır. Akraba ve komşulara ağızdan veya davetiye ile haber verilir. Nişandan bir iki gün önce ilk kız evine daha sonra da karşılık olarak erkek evine içinde baklava, kuruyemiş ve kızın ve erkeğin nişanda giyeceği kıyafetler olan tepsiler götürülür. Nişanda geleneksel takı merasimi gerçekleştirilir. Büyükler tarafından gelin ve damadın yüzükleri takılır. Nişanlık süresince bayram ve özel günlerde kız evine hediyeler gönderilir. (kıyafet, kurbanlık v.b.)

Düğün:

Nişan ile düğün arasındaki zaman, erkek ve kız tarafının durumlarına göre değişir. Her iki tarafta kısa bir zamanda eksiklerini tamamlarlar. Düğün gününden bir hafta önce kızın çeyizi alınıp oğlan evine götürülür ve eş dostları tarafından çeyiz yerleştirilir. Düğün başlamadan komşuların

yardımı ile her iki tarafta yemeklerini pişirirler. Bu yemekler içinde özellikle "keşkek" yemeği önemli yer tutmaktadır. Buğday ve etin ayrı ayrı dövülerek aynı yerde pişirildiği geleneksel keşkek yemeği, Ayrancılar'da düğünlerin vazgeçilmez yemeğidir. Düğünde damat, en yakın iki arkadaşını sağdıç seçer. Sağdıç damat ile ilgilenir. Gelin almaya giderken en önde bayrağı tutar.

Kına Gecesi:

Düğünden bir gün önce kız evinde büyükler tarafından kına yakılır ve geleneksel kına gecesinde eğlenilir. Gelin, kına merasiminde ortaya oturtulur. Yüzüne alı bir yazma örtülür. Kına türkülleri ve ilahiler okunur. Gelinin avcuna altın konulup kınası yakılır. Orada bulunanlara bu kınadan verilir. Arkasından çerez ve limonata ikram edilir.

Kına Yıkama:

Kına gecesinden sonra sadece Ayrancılar'dan değil çevre beldelerden hatta İzmir'den gelinler getirilerek suyun başında kına yıkama merasimi yapılır.

Gelin Getirme:

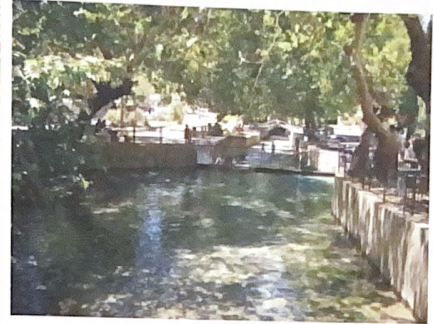
Pazar günü kız evinde vedalaşma olur. Kız gelinliğini giyip bekler. Erkek evinin büyük bir kısmı gelini almaya gelir. Bu sırada damada çeşitli zorluklar çıkarılır. (kapı kitlenir, damadın ayakkabısı saklanır) kapıdakilere bir miktar para verilerek kapı açtırılır. Babası kırmızı kuşağı dualar okuyarak beline bağlar. Gelinin kolunda babası veya abisi, evden çıkarılır. Dualar okunarak gelin arabaya bindirilir. Gelin alayı dolaşarak erkek evine gelirler. Oğlan evine geldiğinde kayınvalide, gelinin önünde çömlek kırar, gelinin bütün kötü huyları böyle kırılсын diye. Başından kuruyemiş ve bozuk para, şeker atar, Bereketli olsun diye. Bal veya tatlı yedirilir, tatlı dilli olsun diye. Eline de kur'anı kerim verilir. Gelinin eve gelişi ile düğün biter.

TURİZM

Kendine has coğrafya ve iklime sahip olan Ayrancılar'ın zengin yaşama kültürü içindeki yaşantısı, çok önemli yer tutar. İnsan ilişkilerinin çok önemli olduğu, insanlara insanca, saygıyla yaklaşmak gerektiğini bilen halk topluluğunun oluşturduğu, hem kimliğini koruyan, hem de modernleşen, değişen, gelişen, bölgenin parlayan yıldızıdır Ayrancılar. Tabiatın kirlenmemiş havasını billur gibi soğuk suları, yazın sıcak günlerde bile ferahlatıcı serinliği, büyüleyici güzellikte manzaralar, hormonsuz ve dalında yavaş yavaş yetişen bitkileri, geçmişten gelen ve tadı yaşandıkça fark edilen yaşama biçimini bir arada sunar.

Piknik Alanı:

Ayrancılar Beldesinin tanıtımını en iyi yapan, cazip hale gelmesini sağlayan unsurların başında yaşamın olmazsa olmazı, yerin altından doğan, billür gibi suyu olan, düzenli ve temiz doğasıyla, asırlık çınarıyla piknik alanı gelmektedir. Kalabalık şehirlerde yaşayıp, huzur ve estetikten yoksun, şehrin gündelik telaşından bir günde olsun kurtulmak isteyenlerin en çok uğradığı yerdir. 50 dönümlük arazi üstüne kurulu piknik alanı, 1996 yılından itibaren yapılan çalışmalar neticesinde doğal görünümünden bir şey kaybetmeden, insanların rahatça dinlenebileceği, havasından suyundan faydalanabileceği modern, çağdaş görünümlü bir piknik alanına dönüştürülmüştür. Temiz havası, yeşilin bin bir çeşidi, yürüme alanları, şelâlesiyle piknik alanı tatilde kısa zamanda olsa hoşça vakit geçireceğiniz bir yer. Genelde uzun tatil imkânı olmayan kişilerin sadece günübirlik gidebilecekleri ender yerlerden. Yaz aylarında bastıran sıcakları da hesaba kattığımızda çoğumuz için hafta sonlarını evde geçirmek kelimenin tam anlamıyla kâbusa dönüşür ve iş günleri hafta sonları nereye gitsek telaşına düşülür. İşte hem dinlenmek hem de stres atmak için en ideal yerdir burası. Özellikle bahar aylarında eşsiz güzelliğiyle görenleri kendisine hayran bırakır. Doğayla iç içe olan yeşilin ve suyun bir arada olduğu, mis gibi toprak, çiçek, ağaç kokusunu ciğerlerinizde hissedeceğiniz piknik alanını görmek için hala geç sayılmaz...

Ayrancılar Pazarı

Pazar günleri Ayrancılar beldesinde

hayat çok farklıdır. Beldenin tam merkezine kurulan pazar yeri âdeta bir panayır alanını andırır. Sabahın erken saatlerinde hep bir ağızdan pazar duasıyla başlar pazarımız. Çevre köylerden ve halkımızdan alışverişe gelen insanlar tamamen doğal ortamda yetiştirilmiş taze meyve ve sebze-lerden gönül rahatlığıyla alışveriş yapabilmektedir. Sebze, giyim ve züccacıye satışları ayrı yerlerde olan 220 adet meyve-sebze tezgâhı, 70 adet giyim tezgâhı, 30 adet şarküteri satış noktası olmak üzere toplamda 320 adet tezgâh kapasitesi bulunan kapalı pazar yerinde her türlü ürünü bulmak, kaliteli ve ucuza almak mümkün. Özellikle mevsiminde toplanan sağlıklı ot çeşitleri tezgâhları süslemektedir. Şevket-i bostan, turp otu, kekik, nane, sarmaşık, ebegümeci, arapsacı, radika, semiz otu, pazı, deniz börülcesi gibi köylü halkımızın elleriyle topladığı bir çok yöresel sağlık kaynağı bitki, pazarımızda bulunmaktadır. Suni gübre olmadan yetişen ürünlerin yanısıra tarhana, erişte, tereyağı, pekmez ve muhtelif salçalar bulunmaktadır. Ayrıca pazarımız, beldemizde yaşayan bayanlarımıza da gelir kaynağı olmuştur. Tamamen el yapımı, göz nuru iğne oyları, patik, yazma, kanaviçe, örme kazak ve yelekler ilgi görmektedir.

Ayrancılar'da Yemek Kültürü

Yemek yemek de başlı başına bir kültür, bir yaşam biçimi aslında. Hani "bana ne yediğini söyle sana kim olduğunu söyleyeyim" denecek kadar belirgin farklılıklar var her toplumun yemek kültüründe. İnsanoğlu var olmaya başladığından itibaren doğada gördüğü her canlıyı nasıl yiyeceğe dönüştüreceğinin hesabını yapmış sanki. Doğal olan her şeyin ilk haliyle yenmesi mümkün değil muhakkak. Hatta öldürücü zehirler taşıyanı bile var. Sonuçta, bin bir yol deneyerek her kültür bugünkü zengin yemek yeme alışkanlıklarını oluşturmuş, şimdi bütün dünyada birbirinden lezzetli zengin yemek kültürleri var. Türk mutfakının da çeşit açısından böyle zengin olmasının ve lezzet açısından da böyle beğeni toplamasının başlıca nedeni, yiyecek ve içecek yapımında kullanılan ham madde kaynaklarımızın çokluğundandır. Bu imkân, milli değerlerimizin ve tarihimizin eski ve köklü bir uygarlığa sahip olması sonucunda son derece güzel bir şekilde değerlendirilmiş ve geliştirilmiştir.

Ayrancılar ve yöresinin yemekleri de çeşit açısından son derece zengindir. Ancak Ayrancılar'a özgü bir yemeğimiz yoktur. Beldemizin Yemek kültürünün temelini zeytinyağı oluşturur. Etli yemekler, sebzeler, dolmalar, pilav tamamen zeytinyağı ile pişirilir. Salata ve haşlanmış otlar üzerine zeytinyağı ve limon konulur. Kahvaltıda genellikle zeytin ve zeytinyağı bulunur. Taze zeytinyağının üzerine karabiber, tuz ve istenirse kekik serpilir. Ayrancılar'da her hastalığın en iyi çaresinin zeytinyağı olduğu kabul edilir.

Ot yemekleri ise genelde Ayrancılar'da yaşayan Giritli ve göçmen ailelerden öğrenilmiş ve çok yaygınlaşmıştır. Özellikle sarmaşık, ebegümeci, ısırgan, turpotu, hindibağ, şevket-i bostan, gelincik, labada, radika, roka, marul, dereotu, deniz börülcesi, brokoli ve arapsacı en çok tüketilen otlar arasındadır. Bu otlar toplandıktan sonra bol su ile yıkanır, mümkün olduğunca az haşlanarak üzerine zeytinyağı dökülerek tatlandırılır ve afiyetle yenir.

Ayrancılar'da yaygın olarak tüketilen diğer yemek çeşitlerini şöyle sıralayabiliriz:

Tarhana Çorbası: Ayrancılar'da hemen her evde en çok tüketilen çorba çeşididir. Yaz mevsiminin sonuna doğru un, yoğurt, bol domates, kırmızı biber, yabanî otlar önce kazanda pişirilir. Daha sonra ekşimeye bırakılır, kurutulur, el ile ovularak, un haline getirilen tarhanalar, iyice kurutulup kışa saklanır. Soğuk kış günlerinde et ile pişirilip, kızarmış ekmekle sıcak sıcak servis yapılır. Tarhana çok lezzetli, besin değeri yüksek bir çorbadır.

Pirinçli Domates Çorbası: Beldemizde tarhana çorbası kadar olmasa da en çok tüketilen çorbalarındandır. Domates rendelenir, tereyağında biraz pişirilir. Birkaç domatese bir çorba kaşığı tereyağı yeterlidir. Et suyunun koyup kaynatıldıktan sonra içine biraz tuz atıp pirinç salınır. Daha sonra kaynayan pirinç suyun içine salınır ve pişirilir.

Güveç: Ayrancıların en çok tercih edilen et yemeklerinin başında gelir. Güveç adı verilen toprak kapta yapılan et yemeklerinin lezzeti çok başkadır. Beldemizde sadece kuzu ve dana eti değil balık ve tavuk etinden de güveç yapılmaktadır.

Zeytinyağlı Taze Fasulye: Zeytinyağının bol olarak çıkarılması ve genelde yemeklik olarak kullanılmasının sonucu olarak beldemizin yemeklerinin ayrı bir lezzeti vardır. Zeytinyağlı taze fasulye de bunlardan biridir. İnce doğranmış bir adet kuru soğan yarım su bardağı kadar zeytinyağında biraz öldürülür. Üzerine ayıklanmış taze fasulyeler ilâve edilir. Biraz kavrulduktan sonra üzerine bolca rendelenmiş domates, tuz, biraz şeker ilâve edilir. Daha sonra yeteri kadar sıcak su ilâve edilip kısık ateşte pişirilir. Tencerede soğutulup servis yapılır.

Keşkek: Ayrancılar'da özellikle düğün ve bayram yemeği olarak bilinir. Taş dibekle dövülerek kabuğu çıkarılmış yumuşak buğdayın koyun etiyle büyük kazanlarda ve bol odun ateşinde iyice pişirilmesiyle oluşan keşkek, düğünlerimizde misafirlere ikram edilir. Keşkek dövmek Ayrancılar'da apayrı bir olaydır. Düğün sahibinin erkek yakınları ve arkadaşları toplanır ve büyük kazanlarda kıvama gelinceye kadar dövülür. Keşkek dövenlere adet olarak mendil veya havlu hediye edilir. Kalaylı bakır sahanlarda ikram edilen keşkeğin üzerine salçalı ve kırmızı biberli tereyağı dökmeğe adettir.

Zerde: düğünlerimizin vazgeçilmez tatlılarından. Keşkek gibi özel günlerimizin yemeğidir. Tatlı olarak sofraya en son getirilir. Nişasta, pirinç ve şekerden yapıp üzerine tarçın ilave edilir.

İzmir Köftesi: Beldemizde en çok tercih edilen yemeklerdendir. Et iyice dövüldükten sonra soğan suyu, tuz, karabiber ve diğer baharatlar, ekmek içi ve yumurta ile yoğrulur. Köfte şekli verilerek yağda kızartılır. Üzerine domates konularak pişirilir.

Sura: Beldemizin en eski lezzetlerinden ve özellikle kurban bayramından sonra yapılan bir yemektir. Kurban etinin kaburga kemiklerinin bulunduğu bölüm kesilerek, büyük et parçası çıkarılır. Kaburga kemikleriyle et kısmının arası tuz ve baharatla ovulduktan sonra içi pilavla doldurulur. Doldurulan kısmın etrafı pişerken pirinçler dağılıp dökülmesin diye yorgan iğnesiyle dikilir. Kuzu tenceresi denilen büyük bakır tencerede pişirilir. Daha sonra bir tepsiye alınarak, üzeri salçalı tereyağı ile yağlandıktan sonra fırına sürülür. Pembeleşinceye kadar kızartılır. Sıcak olarak servis yapılır.

Kol Böreği: Ayrancılar'da genelde misafirlere ikram edilmek için aklı ilk gelen börek türüdür. Alt üst böreği hamuru ile olur. İstenildiği kadar beze tutulur. Tepsi güzelce 2-3 çorba kaşığı yağ ile yağlanır. İlk hamur tepsinin ölçüsüne göre oklava ile açılır ve tepsiye yerleştirilir. Açılıp ikiye katlanır ve arasına peynirli, patatesli, ispanaklı veya kıymalı iç konur. Ayrancılar'da genellikle ispanaklı yapılır. Üzerine bol zeytinyağı sürülüp fırına verilir. Pişince üzerine tepsi kapatılır.

Gözleme: Beldemizde her evde yapılan gözleme, pazar günleri kapalı pazar yerinde ev hanımlarımız tarafından yapıp satılmaktadır. Gözleme ince olarak açılmış yufkanın çeşitli içlerle doldurulduktan sonra saç üzerinde pişirilmesi şeklinde hazırlana bir yiyecektir. Beldemizde peynirli, kıymalı, ispanaklı çeşitleri yapılmaktadır.

Radika Salatası: Yabancı bir ot olan radika Ayrancılar ve çevresinde şifalı bir yiyecek olarak kabul edilmektedir. Pek çok çeşitleri olan bu ot cinsinin temizce yıkanmış ve bolsuyla haşlanmış, üzerine bol limon ve zeytin yağı ilâve edilmiş salatası servis edilir.

Ebegümeci: Ebegümecinin sadece yaprakları ayıklanıp yıkanır. Küp şeklinde doğranan soğanlar, zeytin yağında kavrulurken sarımsak ilâve edilir. Dilimlenmiş havuç ile tuz, karabiberde eklenerek beş dakika kendi suyunda pişirilir. Havuçlar yumuşadıktan sonra bulgur, ebegümeci ve su ilâve edilerek kısık ateşte pişirilip yoğurtla birlikte servis yapılır.

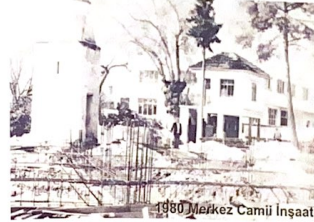
Ayrancılar'da tatlı olarak ta tel kadayıf, baklava, lokma, sütlaç en çok tercih edilen tatlılardır. Özellikle lokma özel günlerde, kandillerde ve mevlitlerde dökülerek halka dağıtılmaktadır.

Sonuç olarak diyebiliriz ki Ayrancılar'a özgü, Ayrancılar adıyla anılan bir yemeğimiz veya tatlımız yoktur. Tabiki bu kadar köklü bir geçmişe sahip bir belde de hem farklı lezzetler sunacak hem de Ayrancılar'ın tanıtımına katkıda bulunacak bir yemek bulunamaması önemli bir eksiklik.

Camiler

Ayrancılar Beldesi'nde ilk caminin temeli 1949 yılında Kayserili İsmail Onbaşı'nın (Tek) başkanlığında toplanan üyelerin karar almasıyla atılmış ve inşaat avni yıl bitirilmiştir. Daha sonra Ayrancılar Beldesi büyükdükçe ve geliştikçe eğitim, sağlık alanındaki yapılar, halkın ihtiyaçları oranında artırıldığı gibi, belde halkı tarafından yeni camiler yapılmaya başlanmıştır.

Muhtar Zeki Öztaş zamanında Eski Merkez Camii yıktırılarak yenisi yapılmıştır. Daha sonra 1994 yılında iki olan cami sayısı halkın destek ve yardımlarıyla beşe çıkarılmıştır. Ayrıca yeni kurulan Egekent-4 ve Üçpınar Kooperatif'lerinde de cami yerleri tahsis edilmiş, derneği kurulmuş ve yakın zaman içerisinde inşaatına başlanacağı bildirilmiştir. Ayrancılar toplu işyerinde de merhum Muammer Yıldırım'ın vasiyeti üzerine kendisinin başlatmış olduğu arsaya cami yapımına başlanmış olup inşaatı halen devam etmektedir.

EĞİTİM

Eğitim, modern devletlerin halkına sağladığı en büyük ve en önemli hizmetlerden biridir. Büyüktür, çünkü hitap ettiği çocuk, genç, yetişkin sayısı çok fazladır. Eğitimin ilk başladığı yer, ailedir. Daha sonra okul gelir. Atatürk, 1922 yılında okulun önemi hakkında "bugün eriştiğimiz nokta hakiki kurtuluş noktası değildir. Kurtuluş için bilim gerekir, teknik gerekir. Bilim ve teknik okulda öğrenilir. Eğitim okul demektir. Okul, insanlığa saygıyı, ulusa ve ülkeye sevgiyi ve istiklâlin şerefini öğreten kutsal bir yerdir" demiştir. Eğitim bireyi geliştirdiği oranda ülkenin kültürel, sosyal ve ekonomik kalkınmasını gerçekleştirdiği için güçlü bir araç olarak kabul edilmektedir. Beldemizin eğitim düzeyi oldukça iyi durumdadır. Okuma yazma oranı %99'un üzerindedir. Son dönemlerde okullarımızın tamamında yeni eğitim öğretim sistemi denenmeye başlanmıştır. Bu yenilikçi ve sıradışı, daha önce yapılamayan, bireysel farklılıkları gözetken ve değerlendiren, bireyin yaratıcılık ve hayal gücünü geliştiren, sınıf ortamının dışına çıkılan, katılımcılığı teşvik eden, özgür düşünen, bağımsız karar verebilen, özgüven sahibi bireyler yetiştirmeyi hedefleyen, bol yazma ve bol okuma fırsatları sağlayan bir eğitim ve öğretim modelidir. Okullarımızın bu sistemde çok başarılı olduğu alınan sonuçlardan bellidir. Ayrıca eğitimin yanında çocuklarımızın sosyal yönlerini geliştirme amaçlı bir çok yenilik sergilenmektedir. Özellikle tiyatro gösterileri, halk oyunları, spor müsabakaları, satranç turnuvaları ve bilgi yarışmaları düzenlenerek öğrencilerin sosyal yönleri de ortaya çıkarılmaktadır. Ayrancılar'da 4

İlköğretim Okulu ve 1 Çok Programlı Lise ile eğitime devam edilmektedir. Çok programlı Lisenin 22 Nisan 2006 yılında temeli atılmış ve bir yıl içerisinde inşaatı bitirilerek bu lisede eğitime başlanmıştır. Diğer taraftan eğitime Torbalı ve İzmir'de de eğitime devam eden öğrenciler vardır. Bu öğrencilerin ulaşımını Büyükşehir Belediye otobusleri tarafından sağlanmaktadır.

Ayrıca beldemizde geleneksel hale gelen ve her yıl düzenlenen milli eğitim, Halk Eğitimi Merkezi ve Ayrancılar Belediyesi tarafından ortaklaşa hazırlanan evlilik çağına gelmiş kızlarımıza yönelik dikiş nakış kursları çok ilgi görmektedir.

Okullarımız:

Ayrancılar İlköğretim Okulu:

1050 öğrencisi ve 45 eğitim veren öğretmeni bulunmaktadır. Eğitime sabahçı ve öğlençi olarak devam edilmektedir. Ayrıca okul içerisinde anaokul da bulunmaktadır.

Atatürk İlköğretim Okulu:

640 öğrenci ve 31 eğitim veren öğretmeni bulunmaktadır.

Egekoop İlköğretim Okulu:

860 öğrencisi ve 36 eğitim görevlisi ile eğitime devam edilmektedir. Aynı zamanda anaokuluna da sahiptir.

Türkmen İlköğretim Okulu:

4 öğretmen ve 96 öğrencisi ile eğitime devam edilmektedir.

Ayrancılar Çok Programlı Lisesi:

536 öğrencisi ve 30 eğitim görevlisi bulunmaktadır. Yeni açılan bir lise olmasına rağmen gerek eğitim kadrosu, gerekse verilen eğitimin kalitesi nedeniyle şimdiden çevrenin en çok tercih edilen lisesi haline gelmiştir.

Ayrancılarda Sağlık

İç ve dış göçlerin getirdiği nüfus hareketliliğinin yoğun olduğu Ayrancılar Beldesinde Sağlık alanında hizmet veren tek resmi kurum Sağlık Ocaklarıdır. Beldemizde bulunan Sağlık Ocakları, Aile Hekimliği uygulamasına geçilmesiyle birlikte, sağlık alanındaki gelişmeleri yakından takip ederek halkın ihtiyaçlarına önemli ölçüde cevap vermektedir. Beldemizde iki Sağlık Ocağı bulunmaktadır. Ayrancılar 1 Nolu Sağlık Ocağı'nda 3 doktor, 3 ebe, Egekent Sağlık Ocağı'nda ise 2 doktor, 2 ebe görev yapmaktadır. Ayrıca beldemiz içerisinde 24 saat hizmet veren birde özel sağlık polikliniği vardır.

Eczaneler:

Beldemiz içerisinde beş adet eczane bulunmakta ve vatandaşlarımızın ilaç ihtiyaçlarını bu eczaneler karşılamaktadır. Nöbetçi eczane uygulaması nedeniyle halkımızın 24 saat ilaç ve sağlık malzemesi ihtiyaçları karşılanabilmektedir. Beldemizde bulunan eczaneler;

- 1- Ayrancılar Eczanesi
- 2- Esin Eczanesi
- 3- Aykut Eczanesi
- 4- Yeşilkent Eczanesi
- 5- Artı Eczanesi

Ayrancılar'da Spor

Spor çocuğun ve gencin bedensel, zihinsel ve sosyal gelişimine yardımcı olur. Ayrıca sağlığı koruma ve güçlendirme amacı taşıdığı gibi, bedensel enerjinin ve duygusal gerilimin boşaltılmasına da katkıda bulunduğu için tedavi işlevi de yüklenebilmektedir. 6 veya 7 yaşından itibaren çocuk kendi yeteneğini akranlarının performansına bağlı olarak değerlendirmeye başlar. Bu dönemde anne, baba ve öğretmen, performans yerine çabanın ve beden gelişiminin önemini vurgularsa, çocuğun gözünde kazanma ve kaybetme daha az önem taşıyacaktır. Bu bağlamda anne ve baba, "önemli olan performans değil çabadır" düşüncesinden hareketle çocuğun bedensel gelişimine katkısı nedeniyle çocuğu spor yapmaya özendirilmeli, ama kaybettiği maç skorunu önemsemeden onu çabasından dolayı takdir etmelidir. Böylece çocuğun özgüveni ve yaşama sevinci artar, davranış bozuklukları giderilir ve boş zamanları olumlu yönde değerlendirilmiş olur.

Bu bilimsel görüş ve öneriler ışığında anne, baba ve okul yöneticilerinin, çocuk ve gençlerin sorumluluk duygularını ve özgüvenlerini geliştirmek, kendilerini yönetebilmelerini sağlamak, uyumlu ve başarılı birer birey olmalarına yardımcı olmak üzere onlara spor yapma olanağı hazırlamaları öncelikli görevleri arasındadır.

Buradan hareketle modern hayatın vazgeçilmez faaliyetlerinden olan sporun, gençlerin gelişiminde önemi çok fazladır. Öğrencilerin beden ve ruh sağlığını korumak ve geliştirmek için sportif faaliyetlerin önemini ortaya koyan, spor yapmak için yeni şartlar oluşturmaya ve mevcut şartları iyileştirmeyi hedefleyen belde yönetimi harekete geçmiş, ilk olarak futbol sahası düzenlenerek etrafı tel örgülerle çevrilmiş, soyunma odaları yapılmıştır. Daha sonra halkın isteği doğrultusunda tribün yapılarak kutlama ve sportif etkinliklerde halkın hizmetine sunulmuştur.

Halı saha:

Ayrancılar'ın her geçen gün büyümesi ve gençlerin yoğun talebi üzerine, beldemizde halı saha yapılması için çalışma başlatılmış ve yap, işlet, devret modeli ile Ayrancılar halkının ve gençlerin hizmetine sunulmuştur. Halı sahanın yapılmasından sonra gençlerin kahvehane, kumarhane ve kötü alışkanlıklar edinmemesi için gelenek haline getirilen halı saha turnuvaları yapılmakta, halkın ve gençlerin yoğun ilgisi gözlenmektedir.

Voleybol:

Ayrancılar kurulduğu günden günümüze kadar her alanda, her konuda spora ve futbola destek çok yoğun olmuştur. Köy kahvesinin olduğu zamanları hatırlayanlar çok iyi bilirler, kahvenin yanında bulunan voleybol sahasında iddialı maçlar yapılır ve halkın yoğun ilgisi görülürdü. Şimdilerde tekrar aynı havayı yakalamaya çalışan voleybol severler, şu anda halı sahanın yanında bulunan voleybol sahasında aynı günleri yaşamaya ve yaşatmaya çalışmaktadırlar.

Spor Salonu:

Büyükşehir Belediyesi tarafından, ilçe ve beldelerin hem spor hem de sosyal ve kültürel ihtiyaçlarına yönelik özel tasarımı olarak hazırlanan akıllı salonlardan Ayrancılar'a yapılacak olan salonun ihalesi 15 Eylül 2008 tarihinde gerçekleştirildi. Şimdi temel aşamasında olan spor salonu inşaatının yaklaşık 4 ay sonra bitirilip teslim edileceği belirtildi.

Spor Okulu:

09.12.2007 tarihinde kurulan Ayrancılar Spor Kulübü'nün bir yıl içerisindeki öğrenci sayısı 500'ü bulmuştur. Futbol, voleybol ve güreş alanında kaliteli ve bilinçli eğitmenlerin görev aldığı spor okulunda geleceğin sporcularının yetiştirilmesi için temel eğitime çok önem verilmektedir.

Ayrancılar Toplu İşyeri

Ayrancılar'da daha önce belde merkezinde dağınık ve düzensiz bir durumda bulunan esnaf ve sanatkarların, daha rahat çalışabilmeleri konusunda bir araya getirilmeleri için esnaflar arasında çalışma başlatılmış ve 1991 yılında kooperatif kurulmuştur. 1995 yılında temeli atılan toplu işyeri inşaatı 2002 yılında bitirilmiştir. 60 adet dükkan bulunan toplu işyerinin 30'unda esnaf, 30'unda ise depo bulunmaktadır. Ayrancılar Toplu İşyerinde demirci, araç ve traktör tamircisi, kaportacı, fırıncı, mobilyacı, tornacı, oto elektrik ve oto yedek parça, bobinajcı ve hurdacı v.b. esnaflar daha yoğunluktadır. İmalathane olarak kullanılan dükkanlar vardır.

Ayrancılar'da Kaybolan Meslek Kalaycılık...

Atalarımızdan gelen ve yok olmaya yüz tutmuş mesleklerin başında kalaycılık geliyor. Çok değil bundan 30 sene önce en gözde mesleklerden olan kalaycılık Ayrancılar'da kalaycı Mehmet Doğan'la başlayıp onunla bitmiştir. 1932 yılında Konya'nın Ermenek ilçesine bağlı Nadire Köyü'nde doğan ve 1952 yılında Ayrancılar'a gelen Mehmet Doğan, 1955 yılında Ayrancılar'ın ilk kalaycı dükkânını açmıştır. Onun marifetli ellerinden çıkan bakır mutfak eşyaları, kalaycılık mesleğinin yok olması, plastik, melamin, cam, porselen ve çelik tencerelerin ortaya çıkması neticesinde önemini yitirmiş ve kullanılmamaya başlamıştır.

Kalaycılık konusunda bilgi aldığımız Mehmet Doğan, bundan elli sene önce her mutfak eşyasının bakırdan imal edildiğini ekonomik şartlarla, alüminyum, naylon ve çinko malzemelerin, sırasıyla bakırın yerini aldığını söyledi. Kalaycı dükkânlarının artık sadece belgesel yapımcıları, televizyoncular ve turistlerin ilgisini çektiğini, artık kalaya ilginin kalmadığını belirtti. Edindiğimiz bilgilere göre bakır kaplar, insan sağlığı açısından alüminyum ve diğer metallerden yapılmış diğer kaplara göre daha sağlıklı olmasına rağmen tercih edilmiyor. Sağlık açısından yararlı olan bakır kapların tercih edilmemesi, hastalıklara davetiye çıkarıyor. Bakır eşyalar sadece otantik yerlerin sofralarında yer tutuyor.

Efendim

Bin dokuz yüz elli iki yılında
Triyanda'ya geldim ekim ayında
Torbalının Çapak denilen köyünde
Neler çektim bir bilseniz efendim

Triyanda'nın adı oldu Ayrancı
Ağaları yörük bizler yabancı
Hepimizin İslam iken inancı
Bize Gırlı derlerdi efendim

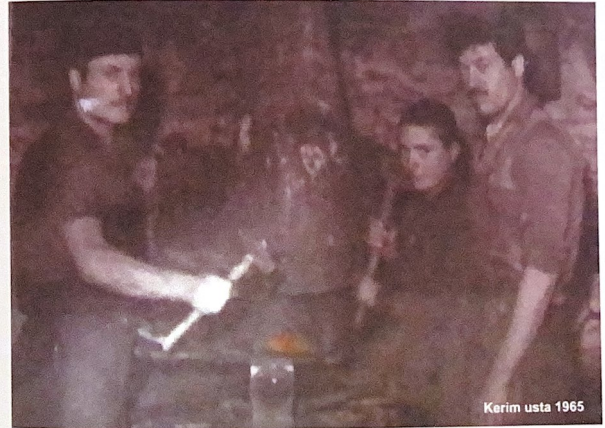
Bütün işlerini bizler yaparız
Tarla gazar, mala mülke bakarız
Gece olur ahırlarda yatarız
Neler çektik bir bilseniz efendim...

Kalaycı Mehmet Doğan...

Sıcak Demircilik Tarihe mi Karışıyor!..

Günümüzde sıcak demirciler öyle az kaldılar ki zaman zaman onlar ocakta körükle erittikleri demire balyozla şekil verirken çocuklar ve gençler onları merakla izliyorlar. Çünkü kimileri ilk kez görüyor örsle körüğü. Hele bir de şahmerdan var ki, kora dönüşmüş demire güm diye vurduğunda etrafa kıvılcımlar saçıyor. Demircilik hakkında bilgi aldığımız eski sıcak demirci ustası Kerim Alabay'ın söyledikleri bize demircilik hakkında biraz bilgi veriyor. Kerim usta "demircilere artık öyle eskisi gibi pek iş gelmiyor, ufak tefek şeylerle uğraşıyorlar. Pulluk bıçağı falan yapıyorlar. Bir zaman sonra belki de insanlar, körüğü örsü, şahmerdanı ve bunlarla çalışan ustaları izlemek için açık dükkân bulamayacaklar" diye serzenişte bulunuyor. 1965 yılında Ayrancılar'a gelen Kerim Alabay, demircilik mesleğinin temelini atmıştır. İlk demirci dükkânını burada açan Kerim usta, bir çok çırak yetiştirmiştir. Ancak teknolojinin getirdiği makineleşmenin yaygınlaşması, el emeği ile yapılan sıcak demir dövme sanatının Ayrancılar'da büyük zarar görmesine neden olmuştur. Günümüzde ise Ayrancılar'da sadece onun yetiştirdiği Fevzi Sozen bu mesleği devam ettirmektedir. Ancak Fevzi ustanın yetiştirmek için eleman bulamamsından dolayı demircilik, Ayrancılar'da tarihe karışacak gibi görünüyor..

Kerim usta 1965

İçme Suyu Projesi:
2000 yılında başla

İçme Suyu Projesi

1999 yılında başlayıp 2004 yılında biten ve iller bankasından yaklaşık 2 trilyon lira(2 milyon TL), kredi alınarak, 80 bin kapasiteli içme suyu projesi hayata geçirilerek Ayrancılar'ın en büyük sorunu halledilmiştir. İçme suyu şebekesi içerisinde 1 terfi merkezi, 3 asıl ve bir yedek motor bulunmaktadır. Yapılan bu çalışma neticesinde tüm İzmir ve çevresinde su sıkıntısı yaşandığı bir dönemde bile Ayrancılar'da su problemi yaşanmamıştır. 20.07.2006 tarihinde İzmir Su ve Kanalizasyon İdaresi Müdürlüğü ile yapılan protokole istinaden içme suyu tüm haklarıyla İzmir Su ve Kanalizasyon İdaresine devredilmiştir.

Pazaryeri

05.10.2005 tarihinde yapımına başlanan pazaryeri bir yıl içerisinde bitirilmiştir. Çevresindeki düzenlemeler ve asfaltlama çalışmaları neticesinde Ayrancılar Kapalı Pazaryeri, 24 Eylül 2006 tarihinde açılmıştır. Böylece Ayrancılar, halkımızın kaliteyi ucuza alabileceği, şikâyetlerini anında dile getirebileceği, çağdaş ve modern bir pazaryerine kavuşmuş oldu. Ayrancılar Kapalı Pazaryeri'nin açılmasıyla halkımız ve esnafımız yazın sıcağından, kışın yağmur ve çamurdan kurtulmuş oldu. Kapalı pazaryeri çağdaş ve modern görüntüsüyle İzmir ve çevresinde odak noktası olmuştur. Kapalı pazaryerinin 320 tezgâh kapasitesi bulunuyor. Bunlardan 220 adet sebze-meyve tezgâhı, 70 adet giyim tezgâhı, 30 adet şarküteri satış noktası olarak tanzim edilmiştir.

Pazaryeri eski görüntüsü

Pazaryeri temel atma

Pazaryeri yeni görüntüsü

Düğün Salonu

1996 yılında yapılan düzenlemeyle belediye düğün salonunun içi ve dışı yenilendi. Düğün salonu kompleksinin dışına yazlık düğün salonu bölümü yapıldı. Yerler bordür taşla döşendi, tavanı ahşap kaplama ile kaplandı. Çevresindeki oyun parkı yeniden düzenlendi. Kışlık düğün salonunun içi de tamamiyle değiştirilerek taban ve tavanı yeni görüntüsüne kavuştu. Duvarlar alçı siva ile kaplandı. Ayrıca Atatürk portresi mozaik işlemesi ile düğün salonunun bir bölümü kaplandı.

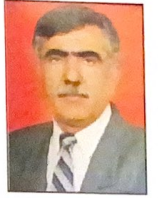
Dere Islah Çalışması

Belde içinden geçmekte olan dere kenarında duvar düzenleme ve ıslah çalışmaları devam etmektedir. Dere yatağı belediyemizce temizletilerek ilk aşamada belli temizlik yapılmıştır. Ayrıca büyük su kaynağından İzmir Aydın karayoluna kadar olan kısmın peyzajı yapılarak bu projenin tekniğe uygun olarak D.S.İ Bölge müdürlüğünce uygulanabilmesi için yapılan yazışmalar sonucunda dere ıslah çalışması başlatılmış ve kısa zamanda bitirilmesi için belediyemizin tüm imkânları seferber edilmiştir. Bu projeyle su kaynağından başlayarak 13 adet menfez yapıldı. İnönü ve Atatürk Mahallelerinde köprü ilâve menfezleri yapıldı. Bataklık ve sazlıktan ibaret dere yatağı temizlenerek Ayrancılar'a yakışır bir proje daha bitirilmiştir.

Belediye Başkanları:

İbrahim Ak: (1991-1994)

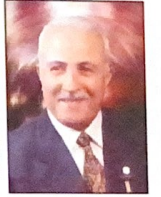
22.04.1947 yılında Yoğurtçular Köyü'nde doğdu. İlköğretimi Ayrancılar İlköğretim Okulunda tamamladı. 1968 yılında askerliğini yapan İbrahim Ak, 1972 yılında Fransa'ya işçi olarak gitti. 1991-1994 yılları arasında belediye başkanlığı yaptı. Ayrancılar'ın son muhtarı, ilk belediye başkanı olan Ak, evli ve üç çocuk babasıdır.

Ahmet Özkan (1994-...)

1945 yılında Ermenek ilçesine bağlı Nadire Köyü'nde doğdu. İlkokulu Nadire İlkokulunda tamamladı. 1962 yılında Ermenek Devlet Okulunu bitirdi. 1965-1967 yılları arasında öğretmen çavuş olarak askerlik hizmetini yerine getirdi. 1968 yılında polis okuluna giderek polis olan Ahmet Özkan, 1971 yılında kendi isteği ile polisliği bıraktı.

1962 yılında Ayrancılar'a yerleşen ve 27.06.1994 yılındaki yerel seçimlerde belediye başkanı seçilen Ahmet Özkan, ard arda 1999 ve 2004 seçimlerinde de belediye başkanı seçildi. Türkiye Büyük Millet Meclisi eski başkanı Bülent Arınç tarafından üstün hizmet madalyasıyla ödüllendirilmiştir. Şeffaf belediyecilik anlayışını uygulamaya koyan, sade yaşantısı olan ve çevrede sevilen, takdir edilen bir başkan olan Ahmet Özkan, evli ve dört çocuk babasıdır.

MECLİS ÜYELERİ

BELEDİYE PERSONELİMİZ

Şehitlerimiz:

Türk milleti için din, bayrak, istiklâl ve yurt sevgisi gibi kutsal değerler çok önemlidir. Allah, vatan ve bayrak için canını veren, kanını akıtan kimseye şehit denir. Şehitlik Allah katında Peygamberlikten sonra en büyük mertebedir. İşte böyle bir üstün mertebedir ki tarihi şan ve şerefle dolu milletimizin her ferdi bu gerçeğe inanmış, yurdu, milleti, bayrağı, istiklâli uğruna ölümden korkmamış ve şehitlik mertebesine erişmiştir. Ecdadımız milyonlarca şehit vererek ve kanlarıyla sulayarak bu yurdu vatan edinmiştir. Bugün de nice vatan evlâtları yine bu cennet vatanın bölünmez bütünlüğü uğruna canlarını feda etmekte, ya şehit ya gazi olmaktadır. Ayrancılar Beldemiz'in de bu mübarek mertebeye ulaşmış üç tane şehidi vardır. Belde halkı olarak onlarla gurur duyuyor, rahmet, minnet ve saygıyla anıyoruz...

1- Kore Şehidi Şevket Kıvılcım:

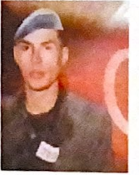
1929 yılında Ayrancılar'da doğan Şevket Kıvılcım, 26.10.1949 yılında Asker olmuş ve 29 kasım 1950 tarihinde 1.kore tugayında kunuri bölgesinde şehit düşmüştür. Genel Kurmay Başkanlığı'nın Kore Şehitleri adlı kitabının 292. Sayfasında Şevket Kıvılcım'a ait bilgiler verilmektedir.

2- Şehit Er Feridun Yılmaz:

1971 yılında Ayrancılar'da doğan Feridun Yılmaz, Fatma ve Mehmet Yılmaz çiftinin 5. çocuğudur. Eğitimini Ayrancılar İlköğretim Okulu'nda tamamlamıştır. Vatani hizmetini yapmak üzere Hakkari İl Jandarma Alay Komutanlığı emrine tertip edilmiştir. Vatanın bölünmez bütünlüğü için görev yaparken bölücü terör örgütü mensuplarına karşı yürütülen operasyonda Hakkari

Çukurca'da 07.10.1991 tarihinde şehit olmuştur. Naaşı Ayrancılar Kabristanlığı'na defnedilmiştir.

3- Şehit Er Erdem Ulaş:

17 Temmuz 1975 yılında Ayrancılar'da doğan Erdem Ulaş, 15 Aralık 1995 cuma günü Kayseri 1. Komando Tugayında arkadaşının silahından çıkan kurşunla şehit olmuştur. Naaşı Ayrancılar Kabristanlığı'na defnedilmiştir.

BAKARA SURESİ 154 ; Allah yolunda öldürülenler(şehitler) için "ölüler" demeyin. Tam aksine onlar diridirler ama siz farkında olmazsınız...

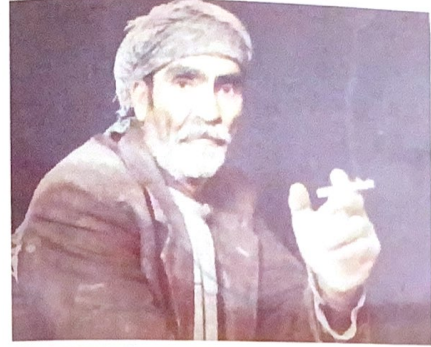

Kissadan Hisse...

Eğilen Ağaç...

Yıl 1955. Ayrancılar köyü sakinlerinden Arap İlyas ve İbrahim Ak rahmetli olur ve yan yana defnedilirler. O gece mezarlıkta büyük çatırtı kopar ve sabaha kadar devam eder. Vatandaşlar, sabah mezarlığa gittiklerinde şok olurlar. Çam ağacının kibleye doğru yattığını ancak kırılmadığını görürler. Mevtalardan birinin oğlu baltayı alıp ertesi gün ağacı kesmeyi düşünür. Fakat gece rüyasında babasını görür ; "oğlum o ağacı elleme! O bizi korumak için secdeye kapandı" der. Ve oğlu da ağacı kesmekten vazgeçer. Anlatılanlara göre Arap İlyas ve İbrahim Ak yaşamlarında bir şeye çok önem vermişler. O da namaz. Sabah namazına gitmek için evden çıktıklarında camiye gidinceye kadar bastonlarını sert bir şekilde yere vurarak yolları üzerinde bulunan evlerdeki insanların sabah namazına kalkmalarını sağlarlarmış, ayrıca konuşmalarında sürekli namazın öneminden bahsederlermiş. Bunun için de ağacın üzerlerine kıvrılıp onları koruduğu anlatılmaktadır.

Davulcu Yaşar (Yaşar AYATA)

1940 yılında Ayrancılar'da doğdu. Çocukluktan itibaren çalgılara merakı vardı. İlk önce trampetle başladı çalmaya. Daha sonra davulculuğa başladı ve meslek edindi. Ramazan aylarında davul çalar evlerde oturanların ışıklarının yanmadığını görünce davulu duymadıklarını zanneder, kapıları tekmeleyerek halkı uyandırır. Davulcu Yaşar 1999 yılında yakalandığı şizofren hastalığı sonucu evinden bir gün ayrılmış ve bir daha dönmemiştir. Kaybolduktan yaklaşık bir yıl sonra şimdiki Başakkent Konutları'nın yanındaki arazide çok önce öldüğü belirlenmiş ancak bütün aramalara rağmen sadece kafatası bulunabilmiştir.

Ayrancılar Beldesi'nin kuruluşundan bugüne kadar emeği geçen, bir çakıl taşı da olsa Ayrancılar'ın gelişmesine, büyümesine katkıda bulunan herkese teşekkür ediyoruz.

Ayrancılar Belediye Başkanlığı